

STEZOSLEDEC.

Preden je izdihnil, je prijel Jasperja za roko in jo je položil
v roko svoje hčere.

Natanael Bumppo.

Angleški spisal J. F. COOPER.

III.

Stezosledec.

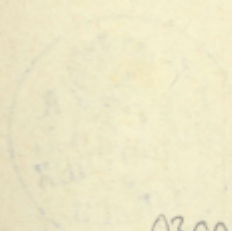
Povest, predelana za mladino.

V Ljubljani.

Založil J. Giontini. — Natisnil D. Hribar v Celju.

1901.

030002531

Prvo poglavje.

V drugi polovici prejšnjega stoletja je potovala družba dveh mož in dveh žená skozi gosti pragozd, ki je kakor skalna stena oklepá Vélika jezera severo-ameriška. Bilo je zgodaj spomladi, in velikanska drevesa so imela najlepše listje. Vendar se neizmerni gozd nikakor ni dal primerjati našemu dobro oskrbovanemu gozdu, kjer pazi gozdar na dobra pota in takoj odpravi vsako drevo, ki ga podere vihar. Povsod so ležala debla, in naši potniki so morali kaj često preko njih, da niso izgrešili steze. Na majhni višini so celo ugledali pač trideset črevljev visok kup debel, ki jih je bil polomil vihar kakor bilke, ko so se bila že stoletja in stoletja upirala vremenskim silam. Da bi dobili prostejši razgled po okolici, sta moža poizkusila priti na vrh hriba, in ko sta videla, da ni pretežko, sta poklicala še ženski za seboj. Zlasti eno drevo je bilo kaj pripravno za njih namen, zakaj njegove močne korenine so bile še polne prsti in tako obrnjene kvišku, da so delale nekakšen oder.

Naši potovalci nikakor niso bili imenitni ljudje. Dva izmed njih, moški in ženska, sta bila Indijanca iz tuskarorskega rodu, tretjemu je bilo videti na obleki, da je mornar, in njegova spremljevalka mu je bila netjakinja, hči angleškega serežana, v trdnjavici Oswegu ob Ontarijskem jezeru, kamor so bili namenjeni vsi štirje.

Lični mladi deklici se je čitalo z obraza, kako jo prevzemlje veličastni razgled. „Stric“, je dejala in ga prijela pod pazduho, „kako me ta pogled spominja morja, ki se vam je tako priljubilo!“

„To si pač le domišljaš, Mabel,“ odgovori stari mornar. „To je vendar otročje, ako se ti zdi perišče perja podobno prostranemu Atlantskemu morju! Vsi ti vršiči in vrhovi bi bili komaj dobri za šopek na jopiču Neptunovem.“

„Pristranski ste, ker preveč ljubite morje. Kamorkoli seza oko, ne vidimo nič nego listje. Kaj pa daje več pogled na morje?“

„Več?“ pravi stric in nekamo ponosen vtakne desnico v rdečo platneno suknjo ter zajedno dvigne glavo. „Več, praviš? Reci rajši, kaj manj. Kje so tukaj kodrasti valovi, sinje vode z raznovrstnimi prebivalci, kje viharji in brezmejno gibanje v tem ubožnem gozdiču?“

„Kje so ondu veličastni drevesni vrhovi, slovesna tihota, šumljajoči veter?“

„Kaj vse to! Ali ne veš, da je zelena voda zrak in življenje mornarju?“

„Ali zelena drevesa so vse drugačne stvari. Če šumi veter po listih, se zdi človeku, kakor bi čul človeške glasove.“

„Deklica, ko bi bila kdaj slišala bučanje severozapadnega vetra, bi govorila drugače. In kake ribe plavajo pod to krotko ploščino?“

„Je pa divjačine dosti.“

„Četudi. Ali takšen zajček, kako bi se pač dal primerjati somu?“ —

Tako bi se bila morda pričkala še dalje, ali zdajci je deklica ugledala dim izza drevesnih vrhov. „Ali prihaja iz kakšne hiše, stric Cap?“

„Kjer je dim, je po navadi tudi ogenj“, reče mornar. „Da pa zveva, odkod prihaja, vprašajva Pušično ost.“

Rekši potrka Indijancu na rame in pokaže na tanki dim. Kadil se je morda angleško miljo daleč v gozdu. Tuskarorec, visok mož, je dalje časa zrl tja.

„Bržkone so Oncidci ali Tuskarorci blizu,“ pravi stric Cap. „Morda nas prenoče v svojem wigwamu.“

„Tam nič wigwama,“ odgovori Pušična ost, „tam preveč dreves“.

„Toda Indijanci so tam, morda stari vaši prijatelji.“

„Nič Tuskarorcev, nič Oncidcev, tudi ne Moharokov — belokožci.“

„Ladjo pač ločim od čolna, toda najstarejši admiral ne bi mogel ločiti dima kraljevega od dima ogljarjevega.“

Deklica je osupla pogledala strica. „Kako li je mogoče vedeti, da je to ogenj belih mož?“

„Moker les,“ odgovori Indijanec mirno, „zelo moker — dosti črnega dima.“

„To je pametna beseda! Ali sedaj še povejte, koliko imamo pač do tiste mlake, ki jo imenujete Veliko jezero?“

Indijanec ga pogleda nekamo prezirno. „Ontario velik kakor nebo, še eno solnce, pa vidite. Tam!“ Rekši pokaže na belo progo, ki se je komaj komaj razločevala na obzorju.

„No, prepirati se nečem, ali je tam dovolj prostora ladji jadrenici. Povejte pa, ali bi bilo prav, da zavozimo tja k belokožcem?“

Pušična ost prikima. Vsi se napotijo z višine. Indijanec je sam hotel iti k ognju in je tovarišem priporočal, naj se vrnejo v

čolnič, ki so ga bili pustili na bližnji reki. Toda mornar se mu upre, češ, da gresta z deklico ž njim. Tedaj ukaže Tuskarorec svoji ženi, ki jej je bilo ime Junijska rosa, naj se sama vrne k čolniku. Cap pa potegne kompás iz žepa in označi Indijancu smer, proti kateri naj bi šli. Pušična ost se zaničljivo nasmehne. „Tuskarorec ne potrebuje očesa belokožčevega; Slana voda (tako je imenoval tovariša) naj zdaj samo gleda, nič ne govori.“

Čimbolj so se bližali kraju, odkoder se je dvigal dim, tem oprezneje je stopal Indijanec. Zdajci se ustavi in pokaže na odprtino med drevesi. Sedela sta tam dva belokožca in eden Indijanec pri obedu. Stari mornar jih je hotel poklicati, ali po dolgem posvetovanju so ukrenili, naj gre deklica k neznanem, češ, da ni človeka na svetu, ki bi streljal na neoboroženo, samotno žensko.

Prišedši kakih sto korakov do ognja, stopi Mabel slučajno na trhlo vejo. Vsi trije možje so bili hipoma pokonci. Niso bili malo začudeni, ugledavši deklico. — Indijanec je nekaj potihoma dejal tovarišu in nato zopet sedel k obedu, beli mož pa je stopil proti deklici. Oblečen je bil na pol indijanski.

Mabel mirno obstane. „Ali ste Anglež?“ ga vpraša, ko se jej popolnoma približa.

„Anglež,“ odgovori lovec in jo spoštljivo pozdravi. „Francozi in Indijanci onkraj jezera mi pravijo Dolga puška, moji prijatelji Mohikanci mi vele Sokolje oko, in tukaj okrog me imenujejo Stezosledca, ker nikoli ne izgrešim sledu prijatelja, ki je potreben pomoči.“

„Torej vi ste Stezosledec?“ vpraša deklica vidno vesela. „Stric, pridite semkaj, tu je prijatelj, ki nam ga je obljubil oče poslati naproti.“

„Tedaj ste hči serežana Dunhamā?“

„Seveda, in tam prihaja stric Cap in najin vodnik, Tuskarorec Pušična ost.“

„Želel bi, da imate zanesljivejšega vodnika — ta Indijanec je prečastihlepen. Ali je njegova žena Junijska rosa pri njem?“

„Pri njem. Ostala je pri čolničū.“

„Dobrega srca je, česar pa ni moči reči o Pušični osti. Sicer pa je srečno naključje, da sem vas našel, sicer morda ne bi mogel zvršiti obljube, da vas privedem k očetū.“ V tem sta se bila že približala mornar in Tuskarorec. Bilo je treba samo nekaj besed, da sta zaznala, kar je bila deklica zvedela od Stezosledca.

Indijanec je mirno obsedel ob ognju, beli mož pa, čigar obleka ga je izdajala za mornarja, je vstal in vljudno pozdravil prišlece.

„Ta-le rdeči mož,“ povzame Stezosledec, „je velik glavavar delavarski in se imenuje Chingachgook, kar je toliko kolikor Velika kača. Ne smete pa misliti, da je izdajalski, nego pravijo mu tako le zato, ker je moder in lokav.“

V tem se je bil Tuskarorec približal Mohikancu in se je začel prijazno razgovarjati z njim.

„Vselej me razveseli,“ povzame Stezosledec zopet, „če se dva Indijanca prijazno pozdravita v gozdu. Ali sedaj se spominjam, da vam še nisem predstavil mladega prijatelja Jasperja Westerna. To je tudi kos vodne podgane, zakaj vse žive dni je prebil na Ontarijskem jezeru.“

„Veseli me, da vas poznam,“ reče Cap in seže mlademu možu v roko. „Kakor se kaže, imate tukaj dobro pojedino, in nič ne tajim, da bi se dal kaj rad povabiti na kos divjačine.“

Vsa družba sede okolo ognja. Indijanca sta bila molčeča, beli možje pa so se skoro razgovarjali kaj živo.

„Lahko si mislim, da je vaše življenje kaj izpremembno,“ pravi Cap, „najsi ni tako zanimljivo kakor mornarsko.“

„Vode imamo tudi dovolj po svojih potih,“ odgovori Stezosledec, „in veslo in vilice za ribe uporabljamo prav tako pogostoma kakor puško.“

„Kaj radoveden sem na vaše notranje morje, zakaj težko si mislim, da bi se dalo primerjati oceanu.“

„Isti Bog, ki je ustvaril slano vodo, je naredil tudi rečno vodo.“

„Že prav, ampak vaše sladke vode niso drugega kakor velike luže.“

Videč, kako je stari mornar trmast, zasuče Stezosledec pogovor na druge reči. „Ali niste na poti nikjer videli Irokezov?“

„Ne,“ pravi Cap, „lopovi se vendar ne bi upali križati tako blizu topov trdnjavičnih.“

„Ali vrani morda ne krožijo blizu jelejega ogrodja? Irokezi prihajajo vsekam, kjer je kaj plena, in midva s Chingachgookom sva samo zato hodila ob bregu, da bi jih zasledila, dočim se je Jasper s čolnom peljal po reki navzgor.“

„Ali me je serežan zato poslal 150 milj po gozdih, da bi me ubili v spanju kakor želvo?“ vzklikne mornar nejevoljen. „Da bi

bilo tu kaj sovražnih Indijancev, nisem mislil. Najrajši bi se takoj vrnil z malo svojo Mabeljo in prepustil drugim, naj se prepričajo, ima li Ontarijsko jezero slano ali sladko vodo.“

„Nič ne bi bili na boljšem, zakaj pot nazaj je prav tako nevarna kakor ta, ki jo imamo pred sabo.“

„Koliko pa imamo vendar še do tistega pristana?“

„Kakih petnajst milj. Ali čas je, da odidemo, solnce bo skoro zašlo.“

Preden odidejo, še Stezosledec nabere nekaj zelenih vej in mokrega lesa ter vse skupaj vrže na tlečo žerjavico.

„Mingi, ki so kakih deset milj pred nami, bodo gotovo gledali z višin ali z drevja, kje je kaj dima, in če ugledajo tega-le, naj jim bode. Privoščim jim to jelenovo kost.“

„Toda zasledili bodo našo pot,“ reče Jasper, „zakaj do reke pustimo visok sled za seboj.“

„Toda glave si bodo morali beliti, če jim bo treba razsoditi, ali smo se odpeljali po reki navzgor ali navzdol.“

„Res je,“ pravi Jasper, „in o serežanovi hčeri ne vedo ničesar. Naj stopa pred menoj, da zakrijem sledove njene male noge s svojimi.“

„Samo, če niso že prej kaj zvedeli o njej,“ de Stezosledec. „Kdo ve, kje povsod je ta-le stari slanovodni trmoglavec tiral svojo netjakinjo po gošči!“

„Trmoglavec!“ ponovi Cap ne brez ostrosti.

„Da,“ odgovori oni nasmehoma ter se spogleda z Jasperjem. „Zaničujete naša jezera in naše reke ter jih imenujete sladkovodne luže. Peljali se bomo z vami vred črez slapove in potem bomo videli, ali ne boste govorili drugače o naših sladkih vodah.“

„Kaj pa ukrenemo z deklico?“ vpraša Jasper, v čigar očeh se je bliskalo, kakor da dobro umeje tovariša.

„Nič ne skrbite zanjo; Indijanca naj gresta ž njo po suhi zemlji okolo slapov. Zakaj tega-le atlantskega morskega človeka je treba preizkusiti, da naju bo gledal spoštljiveje.“ —

Izmed rek, ki se izlivajo na jugu v Ontarijsko jezero, se najbolj odlikuje Oswego po svojih brzinah in slapih. Kakih 10 milj teče po valoviti zemlji, dokler ne dospe do prirodne terase, odkoder pada 15 črevljev globoko v ravnino.

Vsa družba je stopila v lahki čolnič, v katerem je bil priplul Cap s spremljevalci,

in nato so se odpeljali. Pogovarjali so se o poslednjih vojnah med Francozi in Angleži v teh deželah, toda bolj potihoma, zakaj biti so morali oprezni, ker jih ni več zakrival gozd.

„Kaj pa tako zamolklo bobni skozi drevje?“ se zdajci oglasi Cap.

„Slap, ki kake pol ure odtod grmi čez skale,“ odgovori Stezosledec.

„Ej, za vraga, ve sladkovodne podgane!“ zakriči starec, „ali ne veste, da imajo slapovi navadno brzice nad sabo? Držite se bliže brega s čolnom!“

„Umirite se, mojster Cap,“ odgovori Stezosledec nasmehoma, „najsi nismo morske ščuke, nekoliko pa vendar umejemo o brzicah in slapovih, in ko pojdemo čeznje, ne bomo delali sramote svoji vzgoji.“

„Kaj, čeznje?“ se zadere Cap. „S takšno orehovo lupino čez slap?“

„Seveda! Pot drži čez slapove, zakaj ako bi razdejali čolnič in ga z vsebino vred nosili miljo daleč, bi bil to nepotreben trud.“

„Mislili smo postaviti ženski in oba Indijanca na suho,“ reče Jasper mirno, „mi trije pa, ki smo vajeni vode, bi veslali z lahkim čolnom čez slapove kakor že večkrat.“

„Star mornar se vendar ne bi bal nekoliko sladke vode?“ vpraša Stezosledec ter nasmehoma pogleda starca.

Cap je bil ves zmeden, in samo to, da je bil kot mornar že prebil vse drugačne nevarnosti, ga je nagnilo, da se je vdal. Nekoliko minut pozneje je čolnič pristal k bregu in oba Indijanca sta izstopila z Junijsko roso in z Mabeljo.

„Sedaj se postavite tja na skalo,“ dé Stezosledec deklici, ko zopet odrine od kraja, „všeč vam bode, ko boste videli, kako gredo pogozdni prebivalci čez zapreko, pod katero ne morejo.“

Mabel stopi na označeno skalo. Skrbela jo je nevarnost, v katero se je napotil stric, gledala pa je neprestano krepkega mladega moža, ki je, stoječ sredi čolna, ravnal njega pot. Ko so bili zopet v toku, je Stezosledec pokleknil, ali veslati ni nehal. Jasper je v tem gledal na breg, da bi kje zapazil kraj, ugoden za prehod.

„Bolj na zapad, Jasper,“ dé Stezosledec, „tja, kjer vidite vodne pene. Spravite vrh usehlega hrasta v isto črto s trhlo smreko.“

Cap bi bil dal ne vem kaj za to, če bi bil odnesel zdravo kožo. Tok je prihajal čimdalje močnejši, in zdajci je bilo, kakor

bi se čolnič sukala v razpenjenem kotlu. Voda ga je premetavala kakor orehovo lupino. Ali preden je minila minuta, se je Cap oddahnil, zakaj videl je, da plave čoln pod varnim krepkim vodstvom Jasperjevim že po mirni vodi pod slapom. Stezosledec se starcu poredno nasmehne in se potem loti z žlico zajemati vodo, ki je bila ob vožnji prišla v čolnič. „Štirinajst žlic!“ pravi prikrito vesel, „kdo bi bil verjel kaj takega? Jasper, časih jih ni bilo niti deset.“

„Mojster Cap se je tako trdo naslanjal ob zvezdo, da sem kaj težko veslal na pravo stran,“ odgovori mladi mož.

Stari mornar se zmeden odkašlja in se potem prime za glavo, kakor bi se hotel prepričati, ali jo še ima na prejšnjem mestu. „Priznavam, da nekoliko umejete o vožnji po reki“, dé na to in se ozre, da presodi minulo nevarnost; „da človek pozna vodo, to je na takšnem kraju vselej prva stvar“.

„Kaj pa še“, reče Stezosledec; „najprej je treba poguma in pa take spretnosti, da se čoln odvráča od skal. V vsej krajini ni veslarja razen Jasperja, ki bi mogel brez škode čez Osweški slap. Jaz bi tudi ne mogel“.

„In vendar ste mu dejali, kako naj vesla. Tedaj vsa ta reč ni Bog ve kaj.“

„Človeška slabost je storila, da nisem krotil jezika. Pač tiči še nekaj belokožje nravi v meni. Če pa nam, mejašem, ne zapate ničesar, se morate kdaj peljati z nami po Niagarskem slapu.“

Cap ni odgovoril, zakaj prav tedaj so dospeli tja, kjer je bil Jasper skrtil svoj čoln. Vsa družba stopi iznova v čolniča, Cap, Jasper in Mabel v enega, Stezosledec, Pušična ost in njegova žena v drugega. Mohikanec pa se napoti dalje po bregu, da bi pazil, ali ni kje sovražnikov.

Tako so imeli že morda miljo pota za seboj, ko zdajci Mohikanec opozori Jasperja, naj se približa bregu. „Mingi so blizu“, dé potem.

„Kakšno znamenje je zasledil moj brat?“ vpraša Stezosledec.

Mohikanec mu pokaže kameneno glavo za pipo. „Ležala je na novem sledu, ki drži proti garniziji.“

„No, morda jo je izgubil kakšen vojak.“

„Ne“, odgovori Chingachgook in pokaže na križec sredi kamena.

„To seveda kaže, da so sovražniki blizu“, dé Stezosledec. „Samo Indijanec, ki so ga

izpreobrnilo duhovniki kanadski, utegne zrezljati kaj takega v svojo pipo.“

„Mingi so blizu,“ pravi Mohikanec. „Tobak je še gorel, ko sem našel pipo.“

„Kje je sled?“

Chingachgook pokaže kakih sto korakov od sebe. Stezosledec preišče sled kar najskrbneje in se potem vrne v čoln, dočim njega rdeči tovariš izgine v gozdu.

„Pripravljeni moramo biti na nekatere krogle,“ je dejal; „Mingi so se obrnili proti garniziji, in težko bode priti okolo jase. Ostanimo sedaj tukaj, kjer nas skriva visoki breg in gosto grmovje. Morda zvabimo lopove navzgor. Ali vidite visoki kostanj tamle ob zadnjem ovinku, Jasper? Vzemite kresilo in jeklo, splazite se ob bregu pa zagnetite ogenj. Naložite dokaj mokrega lesa — debeli dim jih bo zvabil k ognju, in v tem morda lahko zaveslamo dalje.“

Neutegoma se mladi mož odzove temu navodilu, in skoro zagori ogenj na bregu. Po vodnikovem nasvetu stopijo vsi na breg, in Stezosledec naredi s pomočjo Pušične osti grmovje, za katerim so bili skriti, še gostejše. Urezal je namreč močne jelševe grmiče in jih zunaj čolnov zataknil v blato.

„To je najboljše zavetišče,“ reče zadovoljen sam s seboj. „Ali glejte, tam gazi Jasper po blatu. To je kaj pametno, da v vodi skriva svoj sled. Zdaj bomo skoro videli, ali je naše zavetišče kaj prida.“

Ko je Jasper došel okolo ovinka, res ni našel kraja, kjer je bila skrita vsa družba. Morala ga je celo poklicati, ker bi bil sicer šel mimo njih.

„Naša zvijača je menda dobra,“ se zasmije Stezosledec, „vendar ne vem, ali bode to, kar je zmotilo Jasperja, zmotilo tudi Minge, če pridejo po strugi kakor on.“

„Torej bi bilo morda najbolje, da se odpravimo po reki nizdol,“ opomni Cap, „precej smo pred njimi, in lov na vodi je dolgotrajen lov.“

„Ne, ne, za ves smodnik v trdnjavi se ne ganem odtod, dokler ne pride Chingachgook. Drugače seveda bi bilo, ako bi deklica mogla z nami predreti skozi gozde do trdnjave! Pa je preslaba za dvajset milj potovanja po barjih in goščah.“

Nato niso več govorili o tej stvari in so čakali v skrivišču. Naposled ugledajo Chingachgooka. Vil se je kakor prej Jasper v ovinkih tik bregov tako, da ga ni bilo

moči videti z višjih krajev, vendar pa je časih obstal v gošči ter se ozrl za seboj.

„Vidi lopove,“ reče Jasper, „kakor gotovo sem kristjan, rdečeokožci so obkolili ogenj. Toda pokličite Mohikanca, preden gre mimo nas.“

„Nemara pojde res,“ pravi Stezosledec. Toda zmotil se je. Zakaj Indijanec se zdajci ustavi, pozorno pogleda grmovje in stopi potem med družbo. Povedal je Stezosledcu, da je zasledoval sovražnika proti trdnjavici, dokler niso le-ti ugledali dima Jasperjevega ognja in krenili tja. Kakih petnajst jih je bilo odhitelo mimo njega, ko se je skrnil, in drug je stopal v stopinje drugega. Ko so došli na kraj, kjer se je sled Stezosledčev in Jasperjev križal z njih sledom, so krenili proti reki in dospeli tja prav tedaj, ko se je bil Jasper skrnil za ovinkom. Tam so ugleдали dim in se splazili k ognju Bržkone pa so hitro spoznali, da jih je nekdo hotel le ukaniti z njim, zakaj nemudoma so zopet planili v gozd. Drugi so proti reki navzgor zasledovali stopinje Jasperjeve do tja, kjer sta bila pristala čolna. Kam so šli potem, tega Mohikanec ni vedel, ker bi ga bili sicer zajeli, ako bi bil še oprezoval.

„Ven moramo s čolnoma,“ vzklikne Jasper, „če dobro poprimemo za vesla, utegnemo skoro uiti tem lopovom.“

„Ni mogoče,“ reče Stezosledec, „veslač ste sicer izvrsten, ampak samo ena krogla bi vas naučila premetenosti.“

„Premetenosti!“ vzklikne Jasper ljuto, „premetenost je tudi lahko toliko, da človek pozabi pogum vzpričo nje.“

Stezosledec prime trdneje za puško in prebodljivo pogleda mladega moža. „Mladi ste in vročekrvni, pa nikar ne zabite, da sem se bil z Mingi, ko ste bili še v zibelki. Rajši se izognem lokavosti indijanski s premetenostjo, nego bi se dal ukaniti po neumnem.“

„Oprostite mi,“ odgovori Jasper ponižno in skesano. „Grdo je bilo, da sem dvomil o vašem pogumu, o katerem ve vsakdo, da je trden kakor skala sredi morja.“

„Že prav, ne govoriva več o tem.“

Zdajci se Mabel s prstom dotakne Stezosledčevih ramen ter pokaže na odprtino v gošči, skozi katero so prihajali trije divjaki.

„Vzemite vsak svoje orožje,“ šepne Stezosledec, „toda bodite mirni, kakor bi bili mrtva drevesna debla.“

Nekaj trenutkov pozneje se pokažejo trije Irokezi kakih sto metrov daleč od potnikov ob ovinku. Bili so goli do pasu, poslikani z bojnimi barvami in popolnoma oboroženi. Videti jim je bilo, da ne vedo, kam bi šli.

Drugo poglavje.

„Samo pet je teh nagnusnih vragov,“ šepne Stezosledec, „nas pa je tudi pet. Vam, Jasper, prisojam tistega, ki je poslikan kakor smrt, vam, Chingachgook, prisojam glavarja, in Pušična ost naj pazi na mladica; nihče se ne sme zmotiti. Jaz sam ostanem za pomoč, ako bi prilezel še odkod četrti črv. Streljajte pa šele tedaj, ko vam ukažem, in vi, Jasper, ako bi bilo kaj čutiti za nami, od brega sem, morate poizkusiti s čolnom dospeti na reko in potem po njej do garnizije.“

Irokezi so prišli od reke nizdol in se ustavili blizu grmovja, visečega nad vodo. Kaj hitro pa je bilo znati iz šuštečega listja, da prihaja še druga četa ob bregu nizdol in da se drži z onimi v vodi iste črte. Divjaki po sreči niso opazili skrivišča; ustavili pa so se tikoma pred njim, da bi se posvetovali. Govorili so narečje, ki so ga umeli vsi belokožci razen starega mornarja. „Voda je izprala sled,“ dé eden izmed njih tako blizu skrivišča, da bi se ga bilo moči do-

tekniti z roko. „Bledoličniki so se odpravili po čolnih,“ reče drugi z brega. „To ni mogoče; puške naših vojščakov spodaj ob reki so zanesljive,“ pravi tretji.

Stezosledec pomembno pogleda Jasperja in stisne ustna, da ne bi nehote vzkliknil. Divjaki so sedaj umolknili, in iz šuštenja v grmovju se je dalo sklepati, da so odhajali po bregu. Četica v vodi pa je stopala še dalje korak za korakom. Tako dospo polagoma mimo umetnega grmičja, in Stezosledec že raztegne usta na presrčen, brezglasen smeh, ko se zdajci zadnji izmed divjakov ozre, kakor bi bil zapazil kaj ne navadnega, in vtakne glavo v grmovje. Toliko da se začuje njegov osupli vzklik, že Mohikanec vzdigne sekiro in ga na vso moč trešči po goli glavi. Irokez se zgrudi v vodo, ki takoj odnese mrtvo truplo. Chingachgook še seže po sovražniku, da bi mu vzel skalp, ali prepozno. Vse to se je zgodilo tako hitro, da sta se Cap in Mabel, ki nista nič poznala pogozdnih bojev, osupla spogledala. Ubežnikom je pretila sedaj velika nevarnost, in treba je bilo hitrega dejanja.

„Brž v moj čoln, mojster Cap,“ šepne Jasper, „in vi, Mabel, se zleknite, po tleh, Odtod moramo, in oteti vaju hočem“.

Rekši prime za čolnič in ga s Capovo pomočjo zavleče k bregu, da bi dospel do gorenjega rečnega iztoka, kjer ne bi ga videli divjaki. Precej za njim je tudi Stezosledec svoj čoln zavlekel iz skrivišča. Chingachgook pa se je izgubil v gozd, češ, da je potreba opazovati sovražnika v tej okolici. Vse to se je zvršilo hipoma. Ko pa Stezosledec dospe do toka ob ovinku, zapazi, da je Tuskarorec izginil z ženo vred. Zdelo se mu je že bilo, da ta človek ni zanesljiv, toda tukaj ga ni utegnil kaznovati za njegovo izdajstvo.

Skoro nato naznani tožen krik ob dolnji reki, da so Indijanci našli truplo ubitega tovariša, ki ga je bila odnesla voda. Nato je počila puška in videti je bilo Jasperja, kako je kar najhitreje veslal preko reke.

„Držite se nad tokom!“ vzklikne plemeniti Stezosledec in skoči v čoln, da bi poveslal za mladim možem. „Dajte, da vas zanese voda proti jelševemu grmovju na oni strani, in prepustite te lopovske Minge meni in Kači!“

Jasper zavihti veslo, češ, da je tako prav, in nato je pokal hitro strel za strelom.

„Le streljajte,“ de Stezosledec sam zase. „Svinčenka, ki izgreši za palec, je prav tako brez škode kakor tista, ki ostane v cevi. Naprej, Jasper! Ha, to je bilo dobro! Ljuba deklica mora biti oteta, in če bi vsi skupaj izgubili skalpe!“

Stezosledec je bil v tem času dospel na sredo reke, dočim se je bil drugi čoln že skoro popolnoma približal označenemu kraju onostran brega. Dospevši na breg, pobegnejo Jasper, Mabel in Cap v grmičje, in tako so bili oteti vsaj za zdaj vsi trije.

Stezosledcu je v tem grozila velika nevarnost, ker se je peljal prav toliko mimo sovražnikov, stoječih v vodi, da so njihove krogle zadevale čolnič. Vedel je, da se edino more oteti, ako ne ostane niti trenutek miren, in zato je podil čoln nizdol, da je švigal kakor strela. Zdajci pa ugleda novo nevarnost. Kakih deset divjakov se je postavilo tja, kjer je voda med skalami grmela čez brezdanje globočine. Po njem bi bilo, ako ne bi še prej dosegel zapadnega brega. Toda takšno delo je bilo preveč za enega moža, in če bi hotel premagati tok, bi plaval čoln počasneje in sovražniki bi brez dvojbe ustrelili smelega brodnika. V tej sili povesla na plitvino, prime za puško, skoči v vodo, prepustivši

čolnič toku, ter gazi od skale do skale proti zapadnemu bregu. Tok pograbi čoln s seboj in ga končno le nekaj korakov od tod, kjer so stali Indijanci, vrže na breg.

Navzlic temu drznemu činu pa Stezosledec nikakor še ni bil iz nevarnosti. Krogle so mu švigale okolo glave, in marsikatera je zletela tik njegove obleke. Nato pa je prišel v globljo vodo. Iz mirnejšega, temnega toka sredi reke je spoznal, da mora preplavati nekoliko vode. Jasper je iz svojega skrivišča zapazil njegovo zadrego in mu zaklical, naj se za trenutek skrije za skalo, kipečo iz reke, dokler bi Cap z vejico, ki jo je vrgel v vodo, ne preiskal toka, vršičega proti skali. Če bi vejica dospela tja, je hotel sam zaveslati k skali. Plavajoča vejica se približa, in Stezosledec jo zmago-slavno dvigne. Ko Cap zapazi to znamenje, prepusti čoln toku, in nekaj trenutkov pozneje ga lovec prestreže. Tako je bilo moči priti onostran vode. Čoln so takoj spravili na varen kraj, in prijatelja sta si presrčno stisnila roke.

„Sedaj bomo videli, ali se bo kdo izmed Mingov drznil priti čez reko, če mu moja puška pokaže zobe!“

„Mingi morajo misliti, da smo ubegnili,“ reče Jasper, „sicer se ne bi vpričo vaše puške upali preveslati reko. Glejte trije ravnokar stopajo v čoln.“

Dva vojščaka sta klečala v čolnu, z nabito puško v rokah, tretji pa je stoječ ravnal čolnič.

„Ali naj ustrelim?“ je vprašal Jasper, ko se je čoln čimdalje bolj bližal bregu.

„Ne še. Naj pridejo še bliže; poizkusiti hočemo zopet dobiti čoln. Slana voda bi tudi lahko potem streljal nanje.“

Zdajci se začuje strel, in veslajoči Indijanec se z veslom vred prevrne v vodo. Tanek oblaček dima, prihajajoč iz grmovja na vzhodnem bregu, je kazal, odkod prihaja strel.

„To je bilo sikanje Velike kače,“ zavriskne Stezosledec. „Žal mi je sicer, da se je vtaknil v to reč, pa saj ni vedel, kako je z nama.“

Vrtinec je prijel čoln, ki ni imel več vodnika, in ga prevrnil ob skali; oba Indijanca sta padla v vodo. Ker pa ni bila pregloboka, sta se lahko otela na vzhodni breg. Čoln je obvisel na skali, in tako ga ni mogel rabiti ne ta ne oni.

Jasper bi bil že streljal na oba Irokeza, ko sta gazila skozi brzice, ali Stezosledec tega ni pripustil, češ, da ni smeti nikoli streljati na bežečega sovražnika. „Rajša pome-riva na onega mladega capina, ki se plazi tja proti skrivišču Chingachgookovemu. Skalp mojega starega prijatelja bi pač prijal temu lopovu, toda — “

Dovršil ni stavka, nego ustrelil je tisti hip, ko je Irokez pomeril na Veliko kačo.

„Ta sodrga neče drugače“, zamrmra, videč, da se je Indijanec sesedel. Jasper pa pravi: „Ali ne vidite tam tiste temne reči, ki plava proti bregu? Ali je jelen, ali pes?“

Stezosledec plane kvišku in dalje časa ogleduje plavajočo stvar. Naposled de: „In-dijanec je.“

„Nekaj potiska pred seboj, nekaj takega kakor plavajoč grmič.“

„Da, da, to je tudi takšna indijanska prekanjenost. Ta duša si je privezal okolo glave dračje, na katerem visi rog za smodnik, in puška leži na veji, ki jo potiska pred seboj.“

Ko se jima plavač približa morda za dve tretjini pota, se Stezosledec zdajci ve-selo zasmeeje.

„To je Velika kača, na mojo vero!“
vzklikne presenečen. „Oh, kolikokrat sva v
prejšnjih časih s takimi šalami vodila krvo-
ločne Minge za nos!“

„Pa res ne vidim, da bi bil to Chin-
gachgook,“ reče Jasper.

„Dečko, pogledjte, kako je poslikan. Le
Delavarci nosijo take barve, in potem mu
pogledjte v oko. To je oko glavarjevo. Ampak
toliko vam pravim: Najsi se bliska tako
divje in svetlo izza peres, videl sem ga
tudi že, ko so se blestele solze v njem. Ta
Indijanec ima veliko dušo in plemenito srce!“

Mohikanec dospe na breg in ko stopi
k tovarišema, se otrese kakor pes in reče
kakor po navadi: „Hugh!“

„To ni bilo modro, glavar, da ste se
skrili v zasedo proti kakim dvanajstim
Mingom! Premisliti bi bili morali, da je
reka široka. Da nisem imel svoje zanesljive
puške, bi sedaj tožil po izgubi zvestega pri-
jatelja.“

„Chingachgook je mohikanski vojščak,“
odgovori Indijanec s ponosnim pogledom,
„ne gleda, koliko je sovražnikov, kadar je
na vojni poti.“

Nato se iznova obrne proti reki. „Pa vendar se ne bode vrnil na oni kraj?“ vpraša Jasper ves osupel.

„Kako malo pač poznate Indijance! Ali ne vidite tamkaj mrtvega Irokeza, vi-sečega ob skali? Njegov skalp hoče imeti.“

Ko so Irokezi na nasprotnem bregu razvideli, kaj namerja Mohikanec, so začeli ljuto streljati nanj. Toda zmagalec se ni menil za njih krogle, nego si je prisvojil trofejo tako spretno, kakor mu je dala dolga vaja. Nato je zavihtel krvavečo znamenje svoje zmage in zagnal ljut bojni krik. Šele potem se je počasi vrnil k tovarišema.

Capa, ki je bil doslej stražil Mabelino skrivišče, so sedaj vsi trije pozvali na posvet. Sklenili so se braniti do mraka, potem pa si prisvojiti čoln in se šele potem odpeljati dalje po reki nizdol. Ali že uro pozneje je silil Stezosledec, da bi odšli iz skrivišča. Šel je po Mabel in jej velel sestiti s stricem vred v čoln, da bi bila pripravljena za odhod.

V tem sta Mohikanec in Jasper splavala proti rečni ožini, kjer je bil obvisel čoln. Pač sta že begala četrto ure po vodi, ko sta zdajci začula šum pred seboj in precej nato ugledala moško postavo.

„Mingo!“ šepne Chingachgook tovarišu, „zdaj bo videl moj brat, kako si pomaga zvit vojščak.“

Mladi brodnik je bil izredno osupel, videč, da je treba največje opreznosti, ker bi ju sicer sovražnik mahoma spoznal. Mohikanec se napoti proti Irokezu, kakor bi bil njegov tovariš.

„Hugh,“ vzklikne Irokez, „tukaj je čoln. Primiva ga, da ga spraviva v globljo vodo.“ Rekši prime čoln na enem koncu, Chingachgook se postavi na sredo in Jasper na drugi konec.

„Vzdignita!“ reče Irokez, in vsi trije vzdignejo čoln, ga izpraznijo ter ga zopet polože na vodo. Krepko so ga držali, da ne bi ga odnesel tok, in Irokez je nato zavil proti vzhodnemu bregu, kjer so ga čakali prijatelji.

Ker se Indijanec ni prav nič začudil, ko je zagledal oba sovražnika, sta le-ta po pravici sodila, da je še več Irokezov blizu. Zato Chingachgook tudi ni kar izprva pobil nasprotnika, kakor je bil namerjal; zakaj najmanjši šum bi jima bil spravil vse nasprotnike na glavo. Vendar mu je bilo sedaj že žal prevelike opreznosti, ko je ugledal še štiri Irokeze poleg sebe, ki so bili takisto

iztikali po čolniču in so se sedaj ustavili. Po nekaterih besedah pa so vsi skupaj potiskali čoln proti bregu in se zopet ustavili ob robu globoke vode. Zlasti je bila nevarnost, da bi bili spoznali Jasperja, zakaj slekel je bil jopič in srajco, in tako bi ga bila svetlejša polt izdala kaj lahko, dočim je bil prej sam na zadnjem koncu čolniča. Chingachgook pa se je vedel med Irokezi, kakor bi bil njih rodu.

„Zdaj naj pridejo vsi moji mladi vojščaki na breg po orožje,“ se oglasi naposled nekdo izmed tolpe, bržkone glavar. „Dva ostaneta tukaj, da pazita na čoln.“

Jasper in Indijanec, ki sta bila zasledila čoln, ostaneta. Chingachgook pa se potopi tako globoko, da se lahko izgubi od drugih. Vendar se takoj vrne, ker mu je šinila druga misel v glavo.

Vedoč, da je še več Irokezov blizu, je mirno pustil, da je šel Indijanec na prednjem koncu v globoko vodo, in potem so plavali vsi trije proti vzhodnemu bregu. Nikar pa da bi gnal čolnič povprek čez tok, ga je potiskal proti zapadnemu bregu. Irokez spozna njegovo namero, splava hitro k njemu, ga zgrabi za grlo, in oba se spopadeta kakor tigra.

Jasper je sedaj lahko storil s čolnom, kar je hotel. Najprej je sicer hotel pomagati Delavarcu, ali ker je bilo vsekakor treba dobiti čoln v oblast, ga je pognal proti zapadnemu bregu, Chingachgooka pa je, zaupajoč njegovi večji spretnosti, prepustil samemu sebi.

Srečno dospe do tovarišev, ki so bili že vsi v skrbeh. Njegovo poročilo so vzprejeli molče in takisto molče prisluškovali, kdaj zaslišijo kaj, kar bi jim kaj razodelo o grozovitem boju v vodi. Ali ničesar ni bilo čuti razen deroče vode.

„Vzemite to veslo, Jasper,“ vzdihne naposled Stezosledec. „Veslajte za mano v svojem čolniču; ni varno, da bi se še mudili tukaj.“

„Toda Chingachgook?“

„Bog nebeški mu pomagaj, mi mu ne moremo.“

Zdajci se zasliši zategel presunljiv krik z nasprotnega brega. Cap ves v skrbeh pogleda Stezosledca in vpraša: „Moj Bog! Kaj je to?“

„Krik veselja je,“ vzdihne Stezosledec žalosten. „Nič več ne dvojim, da je Chingachgook ali mrtev ali živ v oblasti sovražnikov!“

„Ali se odpeljemo, ne da bi ga poizkusili oprostiti?“ vprašata Jasper in Cap skoro zajedno.

„Kaj? Ne da bi vedeli, ali je živ ali mrtev?“ pristavi Mabel pobita.

„To je beseda, deklica,“ odgovori stric, „tovariša ni smeti zapustiti v sili.“

„Dalje, dalje!“ reče Stezosledec in zajedno odrine čoln od kraja. „Nevarnosti se ne bojite, ker je ne poznate. Če hočete v garnizijo dospeti živi, prepustite Delavarca božjemu varstvu.“

V črni senci zapadnega brega sta plavala čolna nizdol po reki. Nihče ni izpregovoril besedice, in nič se ni glasilo okolo njih. Samo enkrat se je zdelo Stezosledcu, kakor bi bil začul tuljenje daljnega volka, toda glas ni bil razločen. Ali odslej je poslušal kaj pozorno.

„Stopinje čujem na bregu,“ reče hipoma. „Je li morda Delavarec, ki hodi za nami?“

„Zaveslajmo bliže k bregu,“ šepne Jasper. „Jaz mu pojdem na pomoč.“

Rekši je odveslal k bregu, drugi čolnič pa je plaval dalje, kamor ga je nesla voda. Nekaj minut poteče, nato se začujejo sto-

pinje z brega in Stezosledcu se zazdi, kakor bi tudi slišal šepet.

„Tamkaj se vrača čoln,“ dé Mabel. Precej nato sta že plavala čolna drug poleg drugega. V Jasperjevem je stal poleg mladega moža nekdo, ki ga je Stezosledec takoj spoznal za starega tovariša. „Chingachgook, brate!“ vzklikne radosten, „bal sem se že, da te ne vidim nikdar več.“

„Hugh!“ reče Mohikanec, „Mingi so ženske. Trije njihovi skalpi vise na mojem pasu. Njih misli so na poti črez vode Velikega jezera.“

„Ali si bil med njimi, glavar?“

Delavarec sedaj pove, kako je po zmagovitem boju z Irokezom v vodi splaval na vzhodni breg in odšel sredi med Minge. Zvedel je iz njih govorjenja, da jim je bil Pušična ost izdal potovanje Mabelino in njenega strica.

„Brez dvojbe jih zopet ugledamo ob rečni ožini,“ reče Stezosledec, „pa mislim, da nam ne bodo mogli kaj, ker je pretesna. Odtod pa ni več daleč do garnizije.“

Da ne bi bila čolna pretežka, je stopila deklica v čoln Jasperjev, ki naj bi se

peljal prvi. Skoro priveslajo do grozne ožine. Cap je moral zbrati ves pogum, da se je vzdržal na sedežu, zakaj ni bil še pozabil vožnje čez slapove. Mabel pa je bila popolnoma mirna, ker je zaupala svojemu vodniku. Sedaj so bili že docela v toku, in nekaj minut ni videla Mabel nič drugega kakor belopenasto, razdivjano vodo. Dvajsetkrat se jej je zdelo, da divji valovi pogoltnejo šibki čolnič, ali prav tolikokrat se je izognil preteči nevarnosti, tako, da je skoro potem mirno plaval v globoki vodi pod brzicami.

„Sedaj je konec vsej nevarnosti, in lahko upate, da še nocoj zopet objamete očeta.“

„Hvala Bogu!“ vzklikne deklica, „ali kje so najini prijatelji?“

„Za nama. Čez četrto ure se ustavijo pred okopi male trdnjave.“

Res se že za nekaj minut zablisnejo luči v trdnjavi. Jasper zapelje čoln v zaliv in brez šuma k bregu. Precej nato jih pokliče straža; vrata se odpro in ginjena deklica objame očeta, ki ni mogel dovolj zahvaliti požrtvovalnih prijateljev.

Drugo jutro je Mabel z očetom serežanom Dunhamom, iz trdnjave ogledovala krajino, ki so jo bili premerili sinoči. Proti

jugu se je videl gozd in temni tok, pred njo je ležalo Ontarijsko jezero. Zdajci stopi Stezosledec k njima.

„Dobro jutro!“ pozdravi deklico, „verjamem, da vam prija tukaj po naši ponočni vožnji. Rad bi pa vedel, kako sodi stric Cap o jezeru. Glejte, tista ladja spodaj v zalivu je Jasperjeva; njo zahvalja za dobro ime, ki ga ima kot brodar.“

„Kako se imenuje lični brod?“ vpraša Mabel, ki je srčno odzdravila vodniku.

„Imenuje se „Leteči oblak,“ odgovori serežan, „in Francozi se ga boje. Toda tamkaj prihaja moj svak,“ pristavi in se obrne, da bi pozdravil mornarja, ki je preudarno ogledoval jezero.

„Saj sem dejal,“ reče starec, „nič drugega nego ribnik.“

„Ali, stric, premislite,“ ga ustavi Mabel, „saj ni videti zemlje, kamorkoli pogledaš! Meni se zdi prav tako, kakršno je morje.“

„Mabel, čudim se, kako utegneš to lužo primerjati morju! Naposled niti ni take stvarce v vsem vašem jezeru, kakršna je som, mojster Stezosledec, morda niti ne slanika ali leteče ribe.“

„Leteče ribe?“ vpraša lovec in se neverjetno nasmehne. „Mojster Cap, sicer smo res mejaši, ampak nikar ne mislite, da se nam nič ne sanja o prirodi. Vem pač, da so na svetu leteče veverice, ampak —“

„Kaj? Leteče veverice? Ej, ej, mojster Stezosledec, to le rajši pripovedujte komu drugemu.“

„Oba govorita prav,“ povzame serežan, „a ne prepirajta se po nepotrebem! Povej mi rajši, ljubi brat, kako ti kaj godi Jasperjeva ladja tamkaj.“

„No, za jezero je še dosti dobra. Treba se mi bo kdaj z mladeničem prepeljavati po njem, da bom vsaj vedel doma povedati, kakšna je vožnja po sladki vodi.“

„Priliko dobiš kaj skoro,“ odgovori serežan, „zakaj došlo mi je povelje, zameniti stražo na Tisoč otokih, in naš oddelek naj odrine na Jasperjevi ladji.“

„Kje pa ostanemo mi, oče?“

„Seveda gresta z nami. Saj moram vendar imeti koga, ki mi bo kuhal juho, in svak Cap, mislim, ne bo odklonil naše vojaške hrane.“

„Sicer nisem prijatelj gozdovom in močvirjem,“ reče mornar, „ampak če nimate nikogar, ki bi vas vodil, že prevzamem po-

veljništvo na čolnu. To zajutрку se lahko pomenimo dalje.“

„Pojdimo zajutrkovat,“ odgovori seržan. „Najsi ti ne morem ponuditi somov in pa pečenih letečih rib, vendar mislim, da ti bodo teknile naše postrvi in naša mehka jelenja pečenka.“

Tretje poglavje.

Teden dni kesneje je poklical major Duncan Lundi serežana, da bi se ž njim dogovoril, kateri vojaki naj bi zamenili stražo na Tisoč otokih. Dovolil je, da bi jih spremljali Cap, Chingachgook in Stezosledec. Ko je serežan že hotel odstopiti, je še dejal major, da je mladim častnikom za jutri dovolil tekmovalno streljanje. „Lahko se ga udeležite, serežan,“ je dejal. „Darila so rog za smodnik, vdelan s srebrom, usnjena lovska torba in — svilen nakit za na glavo. Namenjen je gospem.“

„Zahvaljujem vas za povabilo. Ali se sme tudi Stezosledec udeležiti streljanja?“

„Če hoče priti, naj pride, pa zdi se mi, da mu ni dosti do takih razveseljevanj.“

Za streljanje je bil odločen prostor zapadno od trdnjave tik jezera. Streljati je bilo na sto metrov v navadno tarčo. Za gledalce, med katerimi je bilo tudi nekaj gospá, je bil pripravljen poseben oder, in blizu njega so bila na kolu obešena darila.

Ko ukaže major, naj se streljanje prične, stopi kakih deset najboljših strelcev na strelišče. Nekateri so zadeli, drugi so bili manj spretni. Po dogovoru tisti, ki je izstrelil prvi strel, ni smel več streljati. Pobočnik je zaporedoma klical strelce, kakor so bili vpisani. Major je bil med poslednjimi. Nalašč ni zadel tarče, da ne bi mladim častnikom izpridil veselja.

„Sedaj ste vi na vrsti, mojster Jasper,“ reče častnik, ki je imel skrbeti za stanovanja; ime mu je bilo Muir. „Dobro pomerite, zakaj prekositi vas hočem.“ Jasper stopi iz vrste, nemarno spusti cev svoje puške na dlan leve roke, položi orožje na rame in ustrelj, ne da bi bil pomeril. Krogla zadene ravno središče. Bil je najboljši strel dotlej. „Izborno, mojster Western,“ reče Muir, „strel bi bil na čast tudi starejšemu očesu. Toda mislim, da se je posrečil le slučajno, zakaj premalo ste merili. Sedaj naj pokažem jaz, kako je treba streljati preudarno. Pazite, Stezosledec, ako se hočete kaj naučiti!“

Tako govoreč, se postavi s priučeno ličnostjo, polagoma vzdigne puško, jo zopet povesi, potem iznova vzdigne in ustrelj.

„Izgrešil!“ zakliče mož pri tarči, in med gledalci se nekateri zasmеjejo.

„To ne more biti,“ vzklikne Muir ves rdeč od nejevolje in srami. „Take nespretnosti mi ne more očitati nihče.“

„In vendar ste izgrešili,“ reče major nasmehoma. „Potolažite se z menoj.“

„Ne, major,“ reče Stezosledec, „tako slabo ne strelja gospod častnik Trdim, da je njegova krogla zakrila Jasperjevo. Dajte preiskati tarčo!“

Res je bilo tako, in nečimerni častnik je kar žarel od ponosa. Gospe so ga pohvalile zaradi mojstrskega strela. Major pa se obrne k Stezosledcu in reče: „Ali ne bi še sedaj vi poizkusili sreče?“

„Temu ugovarjam, gospod major,“ de Muir. „Njegovi puški se ne dá primerjati nobena naših pušk, ne glede na to, da je je vaje že leta in leta.“

„Nič zato,“ odgovori Stezosledec, „Sicer nisem hotel streljati, ali serežan Dunham misli, da moram njegovi hčeri izkazati čast. Streljal pa bodem s puško Jasperjevo, in ta nič ni boljša od vaše, kakor veste.“

Muir je moral biti zadovoljen, in vse oči so se uprle na Stezosledca. Bliskoma pomeri in ustrelj.

„Oho, Stezosledec, kaj vi tudi kdaj izgrešite?“ reče major vesel.

„Ne,“ odgovori lovec in se presrčno nasmehne. „Poglejte, pa boste videli, da je moja krogla obe krogli globlje pognala v tarčo.“

Vzklik od tarče sem potrdi, da so besede resnične.

„Sedaj pa gre za žrebelj. Videli bomo, kdo izmed nas treh ga globlje zarine v les.“

Navaden žrebelj, čigar glava je bila pobarvana, so rahlo zapičili v tarčo. Vsak strelec ga je moral zadeti, če ni hotel, da bi ga izključili od nadaljnih strelcov. Zglašenih je bilo kakih šest strelcev. Trije so zaporedoma izgrešili žrebelj. Četrty je bil Muir. Njegova krogla je odčesnila kosec glave in se poleg žreblja zapičila v les.

„Oтели ste svojo kožo,“ vzklikne Stezosledec smehoma. „Toda kako je treba zadeti žrebelj, vam pokaže Jasper.“

Mladi brodnik ustrelj, zadene žrebelj ravno v glavo in ga zarine za centimeter v tarčo.

„Dobro, dečko! Vsak dan streljate bolje. Zdaj bom poizkusil, ali ga ni mogoče zakriti popolnoma. Novega žreblja ni treba; vidim ga, dasi je izginila barva z njega. Kar

vidim, zadenem na sto metrov in če bi bilo komarjevo oko.“

Strel počí. Ko pogledajo na tarčo, vidijo, da se je glava žrebljeva popolnoma zarila v les. Vsi na glas pohvalijo Stezosledca, ta pa se malomarno obrne k Jasperju. „Če boste še dolgo hodili z menoj, se utegnete kosati z najboljšimi strelci. Muir strelja sicer dokaj čedno, ali nič posebnega ne bo iz njega.“

„Oho!“ vzklikne častnik. „Samo čedno?“

„Najboljša pot, da razsodimo o vajini spretnosti, je poizkus s krompirjem,“ reče major. „Bolje bi seveda zadela, ako bi bil kolač. Toda naš običaj se je izrekel za ameriški krompir.“

Izbero velik krompir in ga, dvajset korakov od strelišča, na besedo: ‚Kvišku‘ vržejo v zrak. Strelčeva naloga je bila, zadeti krompir, preden bi padel na tla. Izmed sto strelav se je bil Muiru dotlej posrečil samo eden, in tudi sedaj ga je izgrešil.

„Na desno obrat! Izgrešil!“ vzklikne major in se presrčno zasmije. „Za čast, pridobiti nákit, se imata kosati le še Jasper in Stezosledec.“

„In kako se končaj poizkus?“ vpraša Stezosledec. „Ali naj pride za njim še poizkus

z dvema krompirjema ali pa je dognan s središčem in lupino?“

„S središčem in lupino bode zadoščal, če ne bo posebnega razločka. Drugače pa mora priti še dvojni strel.“

Jasperju je izginila vsa barva z obraza. Stezosledec ga pogleda presenečen.

„Ta reč vam gre menda zelo do srca. Ali tako želite, da bi me premagali?“

„Priznati vam moram, da si nisem še nikdar iskreneje želel uspeha.“

„To bode pač težko. Dečko, streljanje je moj dar in nobena navadna roka se ne more meriti z mojo.“

„Vem, in vendar — “

„No, le izgovorite, saj sva si prijatelja.“

Jasper povesi oči in se zardi kakor sramežljiva deklica.

„Ne vem, kaj bi dal za to,“ pravi naposled, „če bi mogel Mabeli Dunhamovi podariti ta-le nakit.“

Stezosledec ga zavzet pogleda, nato se zamišljen obrne in stopi na strelišče. Jasper ustrelj in zadene vrženi krompir ravno skozi sredo.

„To je izboren tekmeč, Stezosledec!“
vzklikne major dobre volje. „To bomo

pač videli nekaj dobrih strellov pri dvojnem poizkusu.“

Stezosledec se pripravi na strel, ne da bi pazil na majorjeve besede. Krompir vržejo v zrak, in puška počí. Lovec je bil očitó meril jako skrbno; tem večja je bila iznenadenost, ko so videli, da je zadeta samo — lupina.

„To mi je dovolj,“ reče Stezosledec.

„In ali hočete Jasperju prepustiti darilo?“ vpraša major.

„Nakit je njegov,“ odgovori oni in odide s strelíšča.

Prejemši darilo, stopi Jasper neizrečno vesel k Mabeli ter jo naprosi, naj vzame nakit v spomin na skupaj prebite nevarnosti. Zavidno so zrle častniške soproge ne deklíco; ena izmed njih jej je celo hotela odkupiti nakit, ali Mabel je dejala, da se prijateljjsko darilo ne sme prodajati.

„Tako je prav,“ reče Stezosledec, nato se umakne s prijateljem.

Skoro nato je bila zabava končana; vsi so se napotili s strelíšča, in tudi Mabel se je odpravila domov. Stezosledec jo je spremljal, pa ni bil nič tako dobre volje kakor sicer. Ono puško, s katero je bil streljal, je imel še pri sebi.

„Jasper je dobil nakit za vas, Mabel, veseli me, da vam je všeč.“

„Da, streljal je izborno, da nihče ne bi tako.“

Stezosledec je bil nekamo užaljen. „Res je, streljal je dobro, ampak s tem še ni rečeno, da drugi ne morejo bolje.“

„Ali vidite golobe nad nama?“

„Vidim.“

„Pazite! tam kjer letata dva povprek drug čez drugega —“

Napel je petelina in prav, ko sta ptiča v isti črti letela drug nad drugim, je sprožil. Krogla je predrila oba ptiča. Ko sta padla v jezero, je lovec povesil cev in se zasmel presrčno, kakor mu je bila navada.

„Vidite, Mabel, to je strel. Sedaj vendar verjamete, da nisem strelec za Jasperjem — toda saj nič ni do tega, kdo vam je dal nakit, samo da je prišel v prave roke.“

Nato se poslovil od deklice, ki skoro izgine za nasipi pri trdnjavi.

Malo ur pozneje so stali Mabel, Cap in Stezosledec na stolpu in gledali na jezero. „Voda je tako mirna,“ povzame deklica, „kakor je še nisem videla.“

„Na morju pa ni nikoli mirno,“ de Cap. „Kaj bo ta mlaka! Le pridite kdaj na morje, mojster Stezosledec, boste pa videli, kaj je to.“

„Kaj pa bi tam?“ se zasmije lovec. „Brez gozdov ne morem živeti in poleg tega nisem za drugo kot za lovca in oglednika. Sicer pa, če se odpravimo čez jezero, vam bode precej prijetneje. Ontario je sicer notranje jezero, ampak po veličastvu —“

„Kaj govorite o veličastvu! Povejte rajši, kaj je namen tistega odposlanstva, katerega naj se udeležimo, če namreč ni skrivnost.“

„Proti Tisoč otokom gremo, in mesec dni nas ne bo nazaj.“

„Proti Tisoč otokom!“ pravi Cap zaničljivo, „to sta pač le dva ali trije.“

„Ne, ne, brez števila jih je; kar strmeli boste, ko zapazite, kaj je priroda storila v tej pušči.“

„Skoro ne verjamem, da bi res imeli v svoji sladki vodi kaj takega, čemur pravimo otok. Kaj pa tukaj pravzaprav imete otok?“

„No, zemljo, okolo katere je voda,“ reče Stezosledec in namežikne deklici. „Toda vprašali ste, kakšen namen ima odposlanstvo.“

Da to umejete, morate poznati ozemlje, kamor pojdemo. Kakor veste, tvorijo naša Velika zapadna jezera takorekoč veliko vrsto in voda se pretaka iz drugega v drugo, dokler ne dospe do Erijskega jezera, ki je prav toliko, kolikršno je Ontarijsko, in dobiva od njega svojo vodo, tekočo čez gorski greben —.

„Rad bi res vedel, kako je to mogoče,“ ga ustavi Cap nejeverno.

„Kaj lahko je mogoče, da le voda pada čez goro. Ko ima torej greben za sabo, teče skozi reko Sv. Lavrencija proti morju, in tam, kjer ni niti reka niti jezero, so omejnjeni otoki. Francozi pa imajo na njih stražo, ki jo imenujejo Frontenac, in niže spodaj trdnjavico, odkoder lahko prepeljavajo živila in strelivo v pristanišče frontenaško, tako da njih divjaški zavezniki utegnejo uganjati svoja lopovstva in si pridobivati angleške skalpe.“

„In to naj zabranimo mi?“

„Poizkusili bomo vsaj. Major Lundi je odposlal vojake, da bi se ondi ustanovili na enem teh otokov in ujeli kaj francoskih čolnov. Zdaj pa naj jih zamenimo, ker hoče poveljnik napraviti zadnji poizkus, da bi

prekanil lopove. Jasper pozna pot, in serežan je lokav.“

„Ali je to vse?“ vpraša Cap zaničljivo. „To je prava reč! Pa toliko dela!“

„Dela bode že še dovolj,“ odgovori Stezosledec. „Kolikor vem, pojdemo še danes na pot; glejte, Jasper že pripravlja ladjo.“

„No, to se bom kaj naučil o ladjarstvu,“ de Cap ter zasmehljivo pogleda ladjo.

„Jasper je drzen in zveden brodnik,“ reče Mabel, „in njegova ladja mi jako ugaja.“

„S tokom vred že plava lahko, to stori tudi vsaka treska! Ampak če se človek spušča v podrobnosti, ni treba staremu mornarju nič naočnikov, da vidi napake.“

„Ali mojster Slana voda,“ odgovori Stezosledec že nejevoljen, „slišal sem stare, izkušene mornarje, da so hvalili ‚Leteči oblak‘ za kaj izvrsten brod. Kako bi pa vi videli napake?“

„Več nego petdeset, da, sto in poleg tega so to očite napake.“

„Imenujte nekatere!“ opomni Mabel, „in nasvetovali bomo Jasperju, naj jih popravi.“

„Imenovati jih ni lahko — ampak eno naj ti vendar povem. Pogledaj veliki jadrenik.

Vsaj za črevelj je previsoko zadrnjen, in potem je zastava popolnoma napačna in — no, ne bom več govoril, zakaj vidim že, da je Stezosledec nejevoljen. Mož pač ne umeje veliko.“

Stezosledec se je bil res nejevoljen obrnil, ker že ni mogel več poslušati starega prešernega mornarja. V tem je Jasper razpel jadro; lahek veter je pognal ladjo proti bregu, in zasidrila se je. „To ni bilo ravno napačno,“ zagodrnja Cap, „ali krmilo naj bi bil postavil na desno, ne pa na levo stran.“

Ne dolgo potem so bili že vsi pripravljeni na odhod. Bilo jih je pod poveljstvom serežana Dunhama deset mož in dva podčastnika razen Muira, ki je šel prostovoljno, Stezosledca, Capa in Jasperja z njegovimi ljudmi, med katerimi je bil štirinajstleten deček.

Ko pa so bili že vsi na ladji, je šel serežan še enkrat na breg po poslednje zapovedi. Izredno se začudi, ko mu major mimo drugega pove, da je dobil pismo brez podpisa, v katerem ga nekdo svari Jasperja, češ, da je podkupljen.

„To je pač malopridna duša,“ vzklikne serežan, „ki dolži koga brezimno!“

„Teh misli sem tudi jaz. Ali ob vojni ne smemo prezirati tudi takih poročil, sosebnostno če navajajo kaj sumnega. Tako se čita v pismu, da so Irokezi vaši hčeri in njeni družbi dali uteči samo zato, da bi se mi Jasper prikupil. Izrečno je zapisano v pismu, da je gospodom v Frontenacu več do tega, zaseči ladjo s serežanom in njega moštvom in tako uničiti naš načrt, nego zapleniti deklico in skalp njenega strica.“

„Če obrekuje kdo Jasperja, bi prav tako lahko obrekoval Stezosledca.“

„No, vsekakor morate biti jako pozorni. Če zapazite najmanjše izdajstvo, uklenite Jasperja in pošljite ga semkaj. Vaš svak je mornar in bi pač prevzel poveljništvo na ladji, če bi bilo treba.“

Majorjeve besede so v srcu serežanovem vzbudile sum, katerega se ni mogel iznebiti, dasi je imel mladega moža rad.

Prišedši na ladjo, uporabi prvo priliko in pokliče Stezosledca na skriven pogovor. Le-ta je bil ves osupel ob misli, da bi utegnil biti Jasper domenjen s sovražniki.

„To ni mogoče,“ je dejal. „Poznam ga že izza mladih let in mu zaupam prav toliko kolikor samemu sebi ali celo Chingachgooku.“

„No, Velika kača ima tudi svoje zvi-
jače ob vojni kakor vsi drugi, sicer bi se
ne bil odločil z rdečkožno zadnjo stražo za
četovanje ob bregovih.“

„Chingachgook dela, kakor je vaje
od nekdaj, in če sumničite njega, sumničite
tudi mene.“

„Bog ne daj! Toda povejte, ali se vam
ne zdi Jasper že nekaj časa tožen in za-
mišljen?“

„Jasper ni nikoli glasen, in celo vaš
svak je take misli, da so šumne ladje slabe
vojne ladje. Dejal bi, pokličite Capa, da ž
njim preudarimo vso reč.“

Ko je stari Cap sedel pri njiju, sta ga
vprašala, ali je zapazil kaj nenavadnega v
vedenju Jasperjevem. Mornar odkima. Ko pa
mu povesta o pismu, ki ga je dobil major,
tudi sam prizna potrebo, da je paziti na
mladega moža. Seveda je bil takoj pri-
pravljen prevzeti poveljništvo na ladji, ako
bi morali zapreti Jasperja.

Vojaki na ladji so šli že spat, in razen
mornarjev sta bila samo še Jasper in Muir
na krovu. Kar zopet pristopijo trije možje.

„Ali ste že slišali, Jasper, da imajo
Francozi ogleduhe na jezeru?“ vpraša Ste-
zosledec.

„Mislim, da je res tako,“ odgovori Jasper. „Zadnji ponedeljek je bil celo eden pred Oswegom. Čolnič iz skorje je priveslal do vzhodnega zemeljskega rta ter postavil Indijanca in častnika na breg.“

„Kako se je kaj zvedelo o ogleduhu?“ vpraša Cap in dregne serežana s komolcem.

„Serežan je drugo jutro zapazil sled, in eden izmed naših lovcev je videl drugo jutro čoln, kako je veslal proti Frontenacu.“

„Zakaj pa ga niste šli loviti?“

„To bi se dalo storiti morda na morju,“ opomni Stezosledec, „tukaj pa ne. Voda ne pušča nič sledov, in Indijanca ali Francoza naj gre loviti sam vrag.“

„Kaj li je treba sledu, če človek vidi s krova tistega, ki ga gre preganjat! Skoro se mi zdi, kakor bi vam bilo po volji, da je čoln ušel tako brez zapreke.“

Jasper se zardi od jeze.

„Mislim sicer, mojster Cap, da se utegne mlad brodar marsičesa naučiti od starejšega, ali tega ne pomislite, da je lov na čolnič dolg in brezuspešen.“

„K bregu se požene, pa je.“

„K bregu? Ej, to pač slabo poznate brodarstvo po našem jezeru! Čoln vesla v

veter in preden se zaveste, ste že miljo daleč od njega.“

Vsi ti ugovori so še povečali sum Capov. Stezosledec je sicer zagovarjal Jasperja, kolikor se je dalo, ali serežan in Cap sta vedela toliko govoriti o njegovih slabih namenih, da sta odslej nezaupno opazovala vsak gib mladega brodarja. Stezosledec stopi nejevoljen od njiju k Jasperju, ki je pozorno opazoval čolnič iz skorje, kakih sto metrov od ladje. Pretemno je že bilo, da bi bilo moči spoznati, kdo vesla proti bregu.

„Dobro bi bilo,“ pravi Jasper, „ko bi ga prehiteli.“ V nekaterih minutah so bili pri čolnu. Začudeni spoznajo v njem Pušično ost in njegovo ženo. Slušajoč Jasperjev ukaz, zaveslata k ladji in prideta potem na krov.

Dobro je bilo še vsem v spominu, kako je bil Tuskarorec izdajski pobegnil od Capove družbe, ko so jo bili napadli Mingi. Zato Stezosledec takoj prične strogo izpraševati jetnika. Indijanec pa se je preprosto opravičeval s tem, da je moral pobegniti zaradi svoje varnosti. Nihče mu ni prav verjel, in zlasti Jasper je dejal, da ga je treba ukleniti. No, serežan se je končno odločil

za to, da ga je sicer treba pridržati, toda ukleniti ga ni treba.

„Spodaj bo kaj prostora za vašo ženo,“ dé serežan Tuskarorcu, „tam pa je jadro, na katerem lahko spite sami.“

„Zahvaljam svojega očeta; ubožna nisva. Junijska rosa gre lahko v čolnič po moje odeje.“

„Kakor hočete. Ta naj gre po odeje; vi pojdite dol in podajte vesla na ladjo.“

Indijanec navidezno pokoren sluša to povelje. Toliko pa da stopi z ženo v čoln, prereže z ostrim nožem vrv, s katero je bil čoln privezan na ladjo. Le-ta šine dalje, in trenutek pozneje je bil čolnič oproščenega Indijanca že za ladjo, preden so mogli misliti na to, da bi pridržali begunca. Sicer ukaže Jasper takoj zasukati svoj brod, ali Indijanec je bil že prijel za veslo in na vso moč veslal proti bregu ter je srečno utekel.

Nejevoljen ukaže Jasper nadaljevati prejšnjo pot. Celo serežan in Cap sta morala priznati, da bi bil ubežnik že dospel do samo pol milje oddaljenega brega, preden bi sploh zasledovalci premerili le pol poti. Cap potegne svaka na stran. „Brate Dunham,“ pravi, „to reč je treba dobro preudariti.

Jasper naj se pazi. To dvoje, da smo ujeli Indijanca in da je ušel —“

„To dvoje se uničuje, je li? Prvo govori zanj, drugo zoper njega.“

„Ali marsikaj se dá sklepati iz obojega. Če hočeš slušati nasvet starega mornarja, stori kaj za ladjo in njeno posadko, sicer utegnemo doživeti, da bomo pred jutrom francoski jetniki kje v francoskem pristanu.“

„Hm,“ deje serežan zamišljen, „kaj mi svetuješ?“

„Po mojih mislih moraš tej gladki sladkovodni jegulji odtegniti poveljništvo na ladji in ga izročiti meni. Ladja spada k vojski, in pooblastilo imaš do takega čina.“

Serežan je ukrepal dalje časa, kaj bi. Naposled sklone vprašati še Muira. Ta se, zaslišavši vse razloge, tudi odloči zoper Jasperja. Zato je Dunham kratko naznanil mlademu možu, da se mu zdi dolžnost, za sedaj poveljništvo na ladji izročiti svaku Capu. Jasper se sicer izredno začudi, ali vaje vojaške pokorščine, se vda. Pozove moštvo, naj odslej sluša Capa, ter s prvim pomočnikom odide v spodnji prostor.

„No, serežan,“ povzame Cap, „sedaj pa bodi tako prijazen in povej mi mer in razdaljo, da vidim, ali jadramo prav.“

Dunham ga pogleda v zadregi. „O tem ne umejem ničesar.“

„Ali saj imaš vendar kje kakšno karto, da spoznam smer?“

„Teško da je kaj takega na ladji. Naši brodovi vozijo po jezeru brez kart.“

„Ampak kako li si misliš, da bi spoznal otok izmed tisočerih, če niti ne poznam meri in razdalje? Govoril bom s krmarjem.“

Na veliko nejevoljo pa zve od krmarja, da bi mu samo Jasper in njegov pomočnik utegnili povedati, kar želi.

„Teško je verjeti, da bi bil glupec tako neveden, kakršnega se dela,“ pravi Cap odhajaje; vendar se še enkrat obrne h krmarju: „Ali veš, kaj je to širina in dolžina pri mornarjih?“

„Seveda vem — 5 črevljev 6 palcev je pravilna dolžina vojaka v kraljevski službi.“

„Tepec!“ zagodrnja Cap in odide. Nič drugega mu ni preostajalo kakor še kaki dve uri jadрати v dosedanji meri. Ko bi se razdanilo, bi se že videlo, kako in kaj.

Serežan je mirno zaspal, češ, da je ladja v dobrih rokah. Ko se vzbudi, se izredno začudi, videč, da se je vreme popolnoma izprevrгло. Gosta megla je pokrivala jezero, in valovi so brizgali čez ladjo. „Ne bi bil verjel,“ reče Cap, „da so na tem sladkovodnem ribniku taki valovi. Zjutraj sem videl na jugu zemljo, ali glup bi moral biti, kdor bi se bil ob takem vremenu bližal bregu.“

Serežan je bil ves v skrbeh in je dejal, da bi bilo najbolje pozvati Jasperja. Ali Cap ni hotel ničesar vedeti o tem. Dunham pa je toliko zaupal svaku, da se je vdal. Upal je, da se nevihta poleže in da bodo pred večerom na koncu pota. Ali ves dan in še vso noč je razgrajal vihar in gonil ladjo po jezeru. Cap je storil vse, kar se je dalo, da niso valovi zanesli ladje na breg. Stezosledec je često poizkušal pregovoriti serežana, naj bi zopet izročil ladjo Jasperju, ali vsi poizkusi so se razbili ob trmo-glavosti Capovi. Šele drugi večer se je posrečilo iskrenim prošnjam Mabelinim oteti ladjo s tem, da so poklicali Jasperja in pomočnika.

Jasper se dá šele po dolgih prošnjah pregovoriti, da prevzame ladjo. „Samo, da otmem Mabel,“ reče in potem ukaže, kar je

potrebne. Ko se vihar popolnoma poleže, se oprezno približa brezkončnemu gozdnemu pasu, med katerim se je v neštevilnih ovinkih vila reka ter tvorila nešteto majhnih, takozvanih Tisoč otokov. Pot je bila časih tako ozka, da je bila težava zaradi jadrenikov, v katere so se zapletale drevesne veje. Časih pa se je morala ladja viti skozi majhne zalive med skalami in grmi. Naposled ugledajo za visoko skalno steno otok skoro brez drevja, in vojaki, stoječi na bregu, zakličejo došlecem glasen pozdrav.

Veseli stopijo vsi na otok. Tam je stalo kakih osem koč, v katerih so stanovali častniki in vojaki; nekatere pa so se rabile za shrambo različnih živil. Na vzhodni strani, kjer je bilo dosti gozdov, je stala strelnica, precej trdna in prostorna. Če bi jo kdo nenadoma napadel, bi se bilo pač moči uspešno braniti v njej.

Vojaki, ki so bili doslej na otoku, so komaj čakali, da bi se vrnili v Oswego. Zato so kar najhitreje odšli na ladjo, ki naj bi jo zopet Jasper vodil nazaj. Pred odhodom pa so se poročnik Muir, Cap in seržan še skrivoma pogovarjali z odhajajočim častnikom in ga opozorili na to, naj skrbno

pazi na Jasperja. Tri ure pozneje se je ladja že odpeljala.

Ko je bilo na otoku vse urejeno za došle vojake in je Mabel zvršila vse priprave, da bi z očetom zložno bivala v koči, so se prijatelji zbrali na skupno večerjo. Serežan in Stezosledec sta se pri obedu dogovorila, da pojmeta ponoči četovat; v tem pa naj bi ostal desetnik Mac Nab s tremi vojaki, takisto Muir in Cap, doma. Serežan se je namerjal postaviti v zasedo in prestreči francoske ladje z živili, ki so bile namenjene v Frontenac. Zato se je še pred dnem odpeljal z dvema velikima čolnoma.

Četrto poglavje.

Bil je že velik dan, ko se je Mabel vzbudila. Hitro se je oblekla in šla potem iz koč, da bi se naužila čistega zraka. Stopala je ob vodi in se veselila lepe okolice.

Zdajci se jej zazdi, da vidi človeško postavo med grmi na nasprotnem otoku. Hitro se umakne, da bi šla to povedat stricu. Kar zapazi, da je stopila iz gošče Indijanka. Migala je z jelševo vejo. Ko jo Mabel pogleda natančneje, spozna Junijsko roso. Prikupila se jej je bila, ker je bila tako krotka; zato jej je tudi sedaj prijazno migala, naj pride bliže. Indijanka izgine za nekaj časa med grmi, potem se prikaže s čolničem iz skorje in se prepelje čez vodo. Mabel jo vzame s seboj v svojo koč in zaklene vrata, da bi bili sami.

„Kako sem vesela, da te zopet vidim, Junijska rosa! Kaj pa te zaneslo semkaj?“

„Prijateljica je prišla pogledat prijateljico,“ reče Indijanka in se odkritosrčno nasmehe.

„Da si mi prijateljica, verjamem, ampak vendar mora biti kaj posebnega, da prihajaš sama v toliko nevarnost. Saj si vendar sama?“

„Junijska rosa je prišla sama.“

„Verjamem ti. Izdala me ne boš.“

„Jaz? Nikoli!“ vzklikne Indijanka in jo iskreno objame.

„Ali bi mi Junijska rosa rada kaj povedala? Poslušam jo.“

Žena jo resno pogleda. „Junijska rosa je v strahu, da je ne umori Pušična ost.“

„Nič mu ne bom povedala.“

„Strelnica dober prostor za spanje. Strelnica dobra za ženske. Tam skalp varen.“

„Umejem, dobra duša. Ali bi rada videla mojega očeta?“

„Odšel je s Stezosledcem. Samo štirje možje so tukaj.“

„Saj veš vse!“ vzklikne Mabel presenečena. „Toda povej mi, kaj imaš na srcu? Moj stric Cap je na otoku, in nikoli ti ne zabim, ko pridemo zopet v Oswego.“

„Morda ne pride nihče. Kdo vé.“

„Naše življenje je v božjih rokah. Vendar se mi zdi, da te je Bog poslal nam v rešitev.“

Indijanka je ni umela, vendar se jej je videlo, da bi jej bila rada na pomoč.

„Strelnica jako dobra,“ ponovi z velikim poudarkom.

„Prav, umejem te in nocoj bodem spala tamkaj. Toda ali smem povedati stricu, kar si mi rekla?“

„Ne, ne, ne!“ odgovori Indijanka nenavadno naglo. „Ni dobro. Ima samo jezik, ne očesa.“

„Dobro poznaš naš položaj. Ali si bila že kdaj prej na otoku?“

„Junijska rosa ravnokar prišla — pa ima dobro oko — videla veliko ladjo nazaj in tudi dva čolna z možmi.“

Mabeli je bilo kaj težko pri srcu.

„Ali razen tebe še kdo vé za otok? Ali ga poznajo Irokezi?“

Junijska rosa se pazno ozre in obraz se jej zatemni.

„Tuskarorec povsod — Oswego, tukaj, povsod. Če ugleda Junijsko roso, jo umori.“

„Mislili smo, da nihče ne vé kaj o tem otoku, ker ga najde celo le malo naših ljudi.“

„Eden mož more govoriti. Nekateri Jankezi govore francoski.“

Mabel se zdrzne od strahu. Na vso moč jo obide sum proti Jasperju.

„Povej, kdo je bil ta izdajalski zločinec?“
vpraša vsa zasopla.

Junijska rosa se zasmije, zakaj vojna
zvijača se jej nikakor ni zdela zločin. Bila
pa je prezvesto vdana svojemu rodu, da bi
bila izrazila več nego svoj namen, oteti
Mabel.

„Bledo lice sedaj ve, da je strelnica
dobra za deklico. Vojščaki me nič ne bri-
gajo.“

„Mene pa, in posvariti jih moram. Toda
bodi prepričana, da nihče nič ne zve o tebi.
Ali ne bi mi mogla naznaniti, ko pride ne-
varnost, kdaj naj grem v strelnico?“

Indijanka pomišlja. „Prinesi goloba!“

„Kje naj ga dobim?“

„V bližnji koči. Prinesi starega — Ju-
nijska rosa gre k čolniču.“

Mabel res ujame v bližnji koči goloba
in ga prinese na breg, kjer je bila Indijanka
že v čolnu. Junijska rosa vtakne goloba v
košek in se odpelje tako brez šuma, kakor
je bila prišla. Mabel je nekaj časa gledala
za njo, potem pa se je obrnila, da bi odšla
domov. Zdajci ugleda na spodnji veji majh-
nega drevesca kos rdeče tkanine, kakršno
rabijo za zastave na ladjah. Razvneto, kakor
je bila, jo obide sum, da je to morda zna-

menje za tiste, ki so kje blizu v zasedi. Zato takoj sname tkanino z drevesa in odhiti, da bi z ženo nekovega vojaka odšla v strelnico. Tako je bila razburjena, da niti ni dobro zapazila Muira, ki jej je nenadoma zastopil pot.

„Kam pa tako hitro, ljuba Mabel?“ jo ogovori častnik. Deklica ga pogleda vsa začudena. „Kaj pa ovijate tukaj okolo mezinca?“ pristavi Muir in jej vzame tkanino iz rok.

„Kosec tkanine je — komaj vredno pogledati, če ne bi —“

Častnik najprej pogleda tkanino, potem deklico in oko se mu zresni.

„Kje ste našli to krpo?“

Mabel mu pove vse po pravici. Muir se je kazal, da ga obhaja sum. Dejal je: „Tukaj nismo na takem koncu sveta, da bi smele naše zastave vihrti po vseh krajih.“

„To sem si tudi mislila, gospod Muir, in zato sem jo snela, da ne bi izdala našega skrivališča. Ravno kar sem bila namenjena k stricu, da bi mu pokazala, kar sem našla.“

„Nikar, stari gospod bi se vznemiril po nepotrebem. Kakor se mi zdi, je ta-le kos prav tako dolg kakor zastava na ladji, in

če se prav spominjam, je bil kosec pri zastavi odrezan.“

Mabel se grozno prestraši. Toliko pa se je vendar premagala, da ni poizkušala ugovarjati. Muir pa reče: „Morda bode vendar najbolje, če se dogovorim z mojstrom Capom. Kralj nima zvestejšega podložnika od njega.“

„Vem, ampak mislim, da bi bilo najbolje, ako bi šli vsi v strelnico.“

„Ne vem, čemu, Mabel. Če sploh kdo namerja napad, bodo najprej naskočili strelnico; varnejši bi bili na čolnih. Voda ne zapušča sledov, kakor pravi Stezosledec.“

„Ne, gospod Muir! Jaz sem za strelnico in bom tamkaj počakala očeta in njegove vojake. Zelo bi bil žalosten, ko bi videl, da smo pobegnili.“

„Ne umejete me prav. Moj nasvet, da bi zbežali na čolne, je namenjen samo ženskam; mi možje bomo seveda stali in pali v strelnici.“

„Ko se je že razhajala ž njim, jo je Muir pridržal za roko. „Še eno besedo. Če se nam je bati izdajstva, ga pač zasledimo najprej, ako obesimo zastavo nazaj.“

„Storite, kakor se vam zdi prav. Ne tajim pa, da bi utegnili prav zastava izdati postajo.“

Rekši Mabel odide, Muir pa še postoji nekaj trenutkov. Zdajci odhiti k drevescu, kjer je bila visela zastava, in jo obesi tako, da jo je bilo bolje videti z reke nego z otoka.

Dočim je Muir ravnal tako dvoumno, je odšla Mabel k ženi vojakovi in jej naročila, naj odnese najpotrebnejše reči v strelnico in naj se podnevi ne gane daleč od nje. Zakaj, tega jej ni povedala; rekla jej je samo, da je bila zapazila na otoku znamenja, ki so jej provzročila strah, da ve sovražnik več o otoku, nego so si bili mislili. Nato se napoti h kočam, da bi poiskala strica. Na poti jo sreča desetnik Mac Nab. Mabel ga ustavi in ga poizkuša pregovoriti, da bi se z vsemi vojaki umaknil v strelnico. Bil je pa tako trmast, da so bile vse besede zastonj.

Prav, ko se hoče ločiti od desetnika, počí puška. Mac Nab plane kvišku in se sesede. Vse to se je zgodilo tako hitro, da je Mabel komaj vedela, kaj je. Naglo se skloni k desetniku, da bi ga vzdignila, ali iz njega patvorjenega obraza se takoj prepriča, da je zadet na smrt. Neutegoma plane k strelnici, v katero je bila zbežala Jenny, žena vojakova, prav tisti hip, ko je počilo

pet ali šest pušk. Mabel je bila grozno vznemirjena, vendar ni mislila samo nase, ko je prišla v strelnico. Položila je prečnico pred vhod in naročila tovarišici, naj jo potegne izpred vrat, če bi prijatelji zahtevali vstop. Nato je prišla po lestvi v gorenji prostor, kjer je skozi strelne line lahko pregledala pol otoka. Jako se začudi, ko ne ugleda nikjer žive duše. Nato skoči k strelni lini na nasprotnem koncu. Kri jej kar zastane po žilah, ko zapazi tri vojake, ne daleč od desetnika mrtve ležeče na tleh.

Niti Capa niti Muira ni bilo videti. Preiskala je vsako odprtino med drevjem, splezala celo na streho, pa ni videla drugega nego čoln, ki je pripadal postaji. Iz tega je sklepala, da se oba moža nista mogla umekniti tja in da se kje skrivata na otoku, če nista že ubita.

Prav, ko se hoče vrniti navzdol, začuje, kako je Jenny odtegnila prečni tram izpred vrat in kakor blazna planila k mrličem, kjer je bil tudi njen mož. Vsa obupana se je zgrudila črezenj in kričala, da se je deklici smilila v srce. Mabel ni vedela, kaj bi storila. Jenny je bila v največji nevarnosti. Res ni minulo dosti hipov, ko se je z različnih strani začulo grozno kričanje. Kakih dvajset

poslikanih divjakov plane iz gošče, da bi si prisvojili skalpe svojih žrtev. Pušična ost je bil njih vodnik, in njegova sekira je nezavestni ženi razdrobila glavo, katere skalp je že v prihodnjem hipu visel na pasu Indijančevem.

Mabel je kakor okamenela strmela na grozni prizor. Zdajci pa začuje, kako zaškrip-ljejo vrata. Upala je, da prihaja stric, toda strah jo gnal za velike sode v kotu, kjer se je skrila. Prikaže se glava indijanska. Mabel vesela vzklikne in plane izza sodov, zakaj spoznala je Junijsko roso. Presrčno jo objame, Indijanka pa se radostno zasmije.

„Strelnica dobra, Indijanci ne dobe skalpa.“

„Res je dobra,“ odgovori Mabel in se stresne od groze, spomnivši se prejšnjega prizora. „Ali povej mi za Boga, kaj je s stricem? Nikjer ga ni.“

„Ne tukaj v strelnici? Mrtev ni, morda je skrit.“

„Oh, če bi bilo res tako! Napadli ste nas tako grozno hitro.“

„Tuskarorec velik vojščak,“ odgovori Indijanka in se ponosno nasmehne.

„Ne vem, kako se moreš veseliti takih prizorov.“

„Yankezi prepohlepni, jemljejo rdečim možem vsa lovišča. Belokožci jako malo-pridni.“ Divji ogenj se je ob teh besedah Indijanki zažaril v očeh, in Mabel je nema zrla ob tla, čuteč, da je očitanje upravičeno. „Ali kaj naj počnem,“ de črez nekaj časa. „Vaši ljudje bodo zažgali strelnico.“

„Ne, ne! Zelen les — težko gori — če zažgo strelnico, Yankezi spoznajo, da so Irokezi tukaj. Indijanci zelo lokavi — bodo hoteli več skalpov — oče se bo vrnil z vojaki. — Kdaj pride oče?“

Mabeli se je storilo tesno ob pogledu Junijske rose in obšla jo je strašna slutnja. Morebiti hoče ta ženska samo zato zvedeti od nje, kdaj se vrne oče s spremljevalci, da bi jih Indijanci napadli tem lože! Zdajci nekdo butne zunaj ob vrata. „So že tukaj!“ vzklikne prestrašena „Toda morda sta stric in Muir.“

Rekši plane k strelni lini. Njeno obledelo lice je pričalo, da je ugledala Indijance. „Rdeči možje,“ šepne Junijska rosa in svareč položi prst na usta.

„Večni Bog, štirje so, in Pušična ost je med njimi. Kaj naj storim?“

Indijanka prime za puško, prislonjeno v kotu, in potisne cev skozi strelno lino.

„Za Boga, kaj hočeš?“ vzklikne Mabel in jo zgrabi za roko.

„Ne streljati, samo prestrašiti,“ odgovori Indijanka ter se poredno nasmehne. Nato sproži. „Glej, vsi so stekli in se skrili. Vojščaki mislijo, da sta Slana voda in častnik tukaj.“

„Hvala Bogu!“ vzklikne Mabel. „Oh, če bi vsaj vedela, kaj je z mojim dobrim stricem!“

„Junijska rosa ga pojde iskat.“

„Ali res, ljuba, dobra prijateljica? Ali pa se smeš pokazati divjim vojščakom?“

„Irokezi vedo, da sem na otoku.“

Indijanka odide, in Mabel zopet krčevito hitro zapahne vrata. Ura za uro je minila, ne da bi bila uboga deklica zopet kaj zvedela o namerah indijanskih vojščakov. Vendar je slišala njih ljuto kričanje in ni nič dvojila, da ne bi bili zasledili zaloge žganja in da se ne pripravljajo na pojedino. Neposredno menda niso namerjali napasti strelnice, toda čoln so si prisvojili in ga skrili v goščo s svojim vred. Proti poldnevu zapazi med njimi belca, ki se jej je zdel francoski častnik in njih zapovednik. Toda zaman je celo ta poizkušal krotiti divjake, da bi bili zmerni v pijači in da bi mirovali.

Častnik komaj odide, ko se nekaj Indijancev približa poslopju, tuleč in skakajoč, liki razposajeni vragi. Najprej so poizkušali razbiti vrata in ko jih niso mogli, so znesli nekaj grmičja pred vrata in ga zažgali.

Mabel je mislila, da jej je prišla zadnja ura, zakaj ogenj je plapolal tako visoko, da se je morala umekniti od strelnih lin. Vsa obupana se zgrudi na kolena in začne moliti. Zdajci ugleda, da je ogenj ugasnil. Obenem začuje trkanje na vratih, odhiti po lestvi in spozna glas Junijske rose.

„Bog te blagoslovi,“ jej zakliče in pusti, da smukne skozi vrata. „Kaj si zvedela o stricu?“

„Nihče ga ni videl, ne slišal.“

„Torej je pobegnil. Sedaj mi povej, ali ni pomočka, da bi otela očeta?“

„Junijska rosa mora pomagati svojemu ljudstvu. Indijanci ljubijo skalpe. Skrili se bodo, dokler se ne vrnejo belci.“

„Ko bi vsaj mogla očeta ali Stezosledca kako opozoriti na nevarnost!“

„Vojščaki morajo imeti njegov skalp. Ustrelil je preveč Irokezov.“

„Oba moram oteti! Vzela bom čoln in odšla z otoka.“

„Ne, ne smeš! Junijska rosa pokliče Pušično ost, če odideš. Ljubim Mabel, ali ne pustim, da bi pomagala moriti Indijance.“

„Ampak dovolila mi boš, da odprem stricu, če bi prišel ponoči.“

„Da. Ujet tukaj, in jetnike ljubim bolj kot skalpe.“

Potem je Mabel še zvedela, da je Tuskarorec že dalje časa v zvezi s Francozi in da je pod vodstvom omenjenega častnika uredil napad na otok. Tega pa Junijska rosa ni hotela povedati, kdo mu je bil izdal stražo. Rekla je samo to, da je bil belec.

Vsa utrujena je Mabel naposled zaspala poleg Junijske rose. Ko je posijalo solnce, se je že vzbudila in šla gledat po okolici. Groza jo obide, ko ugleda one tri mrtve vojake pokonci posajene v travi, kakor bi bili živi. Četrty je sedel naslonjen ob drevo, pri vodi s protico v roki, kakor bi lovil ribe. Skalpirane glave so imeli pokrite s kapami, in vsi sledovi krvi so jim bili skrbno izmiti z obraza. Njena groza pa jo bila še večja, ko je zapazila tudi Jennyjino truplo, stoječe pokonci med vrati neke koč; njena čepica je vihrala v vetru, v roki pa je držala metlo.

„To preseza vse, kar se mi je zdelo kdaj mogoče o izdajstvu in lokavosti kate-regakoli plemena!“

„O, Tuskarorec zelo lokav,“ odgovori Indijanka z glasom, ki se Mabeli kar zareže v srce. „Mrtvi vojaki pomagajo moriti druge; potem vse zažgati.“

Mabel se vzgrožena obrne. Indijanka pa je v tem že pripravila zajtrk ter je zdaj prigovarjala tovarišici, naj tudi kaj pri-grizne. Zdajci jo zvabi šum pred hišo k strelnim linam. Kakih deset Indijancev je gnalo Capa in Muira pred strelnico.

„Hvala Bogu, da stric živi!“ vzklikne Mabel, „vidim, da je francoski častnik tudi tam. Dopustil ne bode, da bi mu storili kaj žalega.“

Po precej dolgem razgovarjanju z jetnikoma se Muir približa strelnici in zakliče na glas: „Gospodična Mabel, ozrite se vendar iz strelne line na naju in usmilite se naju. Preti nama smrt, ako zmagovalcem ne odprete vrat. Obetajo nama življenje in prostost, če jim izročimo strelnico.“

Lahkomiselni glas častnikov je Mabeli utrdil sklep, da ne izroči strelnice.

„Vrat ne odprem, dokler ne bode odločena usoda tega otoka!“ odgovori odločno. „Razen če bi mi zapovedal stric Cap.“

„Nič ne odpiraj, Mabel; v trdnem zavetju si, meni pa ni nič do tega, ali živim nekaj let več ali manj.“

„Gospodična Mabel, ne poslušajte strica. Verjemite obljubi tega francoskega častnika! — Odprite, in nič se vam ne zgodi.“

„Ne odpiraj,“ šepne Junijska rosa.

„Hiše ne izročim, dokler se ne vrne oče, najsi pride šele v desetih dneh!“

„Oh, Mabel, nikar ne slepite sovražnikov s takimi besedami. Indijanci so, Bog ve po kom, dobro poučeni, da se vrne vaš oče s spremljevalci še pred solničnim zapadom in da pride brezpogojno sovražnikom v pest.“

„Počakam. Doglej pa se bom branila, če bo treba. Le pogledjte na strelno lino v gorenjem nastropju!“

Tako govoreč veli Junijski rosi, naj potisne puškino cev skozi lino. Komaj jo Indijanci ugledajo, se čudovito gibko poskrijejo, kamor se more kdo. Celo francoski častnik se ozre na cev, češ, ali ni namerjena nanj. Samo Cap in Muir obstaneta mirna.

„Za Boga, koga pa imate za branilca pri sebi? vzklikne Muir presenečen.“

„No, ali ne verjamete, da bi bil Stezosledec dober branilec tako močne postojanke?“

vzklikne Mabel, pomagajte si s temi dvoumnimi besedami.

„Od njega se nama ni bati ničesar, saj smo si prijatelji,“ nadaljuje Muir. „Če je pri vas, naj govori, pogajali se bomo ž njim.“

Zaslišavši ime „Stezosledec“, je zahteval francoski častnik od jetnikov, da se umakneta ž njim vred. Mabel se črez nekaj časa odtegne od strelne line, vesela, da je oteta sovražnikov. Junijska rosa pa spleza na streho in naznani tovarišici, da je vsa tolpa na oddaljenem koncu sedla k jedi in da Cap in Muir jesta ž njimi vred, kakor bi se ne bilo ničesar bati. Ta novica je deklico toliko umirila, da je zopet jela pre-mišljati, kako bi očeta obvestila o nevarnosti.

Solnce je že zahajalo, in Mabel je bila že večkrat brez uspeha splezala na streho, da bi se ogledala, kar ugleda med grmovjem čoln iz skorje in v njem moža. Prepričana, da jej znamenje ne bode v kvar, če bi bil tudi sovražnik v čolnu, mu večkrat pomiga z robcem. Neznanec se jej odzove z veslom in stopi toliko bliže, da ga spozna za Chingachgooka. Sedaj se jej je oživel pogum. Tu je bil prijatelj, ki gotovo kaj ukrene, da jo otme. Samo Junijska rosa jo je skrbela,

zakaj razkriti jej pač ni smela, da je Delavarec blizu. Težko jej je bilo sicer ukaniti prijateljico, ali ni se dalo drugače. Šla je torej dol k Indijanki, in jo naprosila, naj stopi na streho gledat, kaj delajo sovražniki, ker menda zopet snujejo nekaj nevarnega.

Junijska rosa jej precej izpolni željo in gre na streho. Mabel pa hitro skoči k vratom, pri katerih se je čulo lahko trkanje.

„Kdo je?“ šepne deklica. Srce jej je bilo malone slišno ob misli, da bi jej Junijska rosa, ki je že stopala navzdol po lestvici, morda zabranila odpreti prijatelju.

„Nekdo, ki prinaša pomoč,“ se začuje od zunaj. Mabel takoj potegne prečnico izpred vrat, zakaj spoznala je glas Stezosledčev.

„Hvala Bogu!“ vzklikne vsa vesela in stisne lovcu roko. „Ali povejte, kaj je z očetom?“

„Srežan je zdrav in zmagovit, dasi se ne ve, kakšen bode konec. Toda ali ni to žena Pušične osti tam-le v kotu?“

„Da, pa ne očitajte jej ničesar; zahvaljam jo za življenje. Ali pojdite v gorenji prostor in povejte mi, kako ste prišli semkaj in kako se je godilo očetu in njegovim ljudem.“

„Kar se mene tiče, zahvalite Veliko kačo, da sem tukaj. Zapazil je bil vaše znamenje. Po njem je bil tudi serežan dobil novico, da se bližajo trije čolni s Francozi. Zapodili smo jih in čolne po predpisu potopili v prekop. Dovolj smo jim vzeli smodnika, svinca in indijanskega blaga; izgubili pa nismo ne enega vojaka. Major Lundi je lahko zadovoljen z nami.“

„Vendar pa se utegne še kesati, da vas je odposlal semkaj.“

„Že vem vse. Mohikanec nas je obvestil o vsem, kar se je pripetilo tukaj, in zato sem prihitel, da bi skrbel za vas.“

„Ali lahko bi bili prišli sovražniku v pest.“

„Saj vendar veste, da dober lovski pes ve najti jelena. Tisto lopovstvo s trupli ubitih sovražnikov pač utegne ukaniti vojake kraljevske, ne pa ljudi, ki so vse žive dni prebili po gozdih.“

Ali mislite, da bi divjaki utegnili prekaniti očeta in njegove spremljevalce? Ali jim ne moremo s čolnom na pomoč?“

„Ne, ne. Saj ne vemo, odkod pride. Zanašajmo se na to, da ga posvari Chingachgook. Če obdržimo strelnico, ga tudi od tukaj lahko streljaje opozorimo na nevarnost,

in če se potem vname boj, ga lahko uspešno podpiramo od tukaj.“

„Očeta zaradi napada na otok vendar menda ne more zadeti očitanje? Saj ni mogel vedeti, da sovražnik ve za otok.“

„Nobeno očitanje, zakaj prepričan sem, da nas je kdo izdal.“

„Pa vendar ne mislite, da Jasper?“

„Kaj še! Za njegovo poštenost sem porok s svojim skalpom in, če treba, celo s puško. Toda kaj je to? Zdi se mi, kakor bi kdo veslal.“

Rekši odhiti Stezosledec k strelni lini in dolgo gleda v temo. Naposled zapazi, da se dva čolna bližata po prekopu. Kakih petdeset metrov od strelnice pristavita na breg. V temi ni bilo mogoče videti, so li prijatelji ali sovražniki. Zdajci pa zapazi, da stopa nekaj ljudi iz čolnov; začujejo se tudi nekateri angleški vzkliki veselja. Popolnoma prepričan, da je to oddelek serežanov, odhiti po lestvi, Mabel pa za njim. Nista pa še dospela do vrat, ko se začuje pokanje iz mnogo pušk in bojni krik indijanski.

Stezosledec se ustavi. Zasliši se stok ranjenih vojakov. Mabel hoče skozi vrata očetu na pomoč. Ali s krepko roko jo potegne Stezosledec nazaj in položi tram zopet

preko vrat. Komaj se to zgodi, butnejo divjaki, ki so ga bržkone opazovali, tako silno ob vrata, da se vse potrese.

„Čudno, da nič ne streljajo s čolnov in da ne slišimo nič govorjenja.“

„Oh, morda so vsi postreljeni ali ujeti!“
vzklikne Mabel in se spusti v bridek jok.

„Počakajmo Mislím, da je že vse do-
gnano, sicer bi bili že zakričali ti lopovski
Mingi od veselja ali pa bi bili zahtevali,
naj se vdamo. Junijska rosa, ki je prej
smuknila skozi vrata mimo naju, jim bo že
povedala, kako je z nama, in ker vedo, da
hiše ne morejo zažgati podnevi, jo bodo
poizkusili zapaliti ponoči.“

„Poslušajte. Zdi se mi, da čujem bu-
tanje ob vrata.“

Lovec je poslušal precej časa, ker se
je bal zvijače. „Kdo je?“ zakliče naposled.

„Jaz, Dunham. Kaj je z mojo hčerjo?“

„Oče, tukaj sem in nepoškodovana!“
vzklikne Mabel. „Oh, ko bi bilo tudi z vami
tako!“

Skozi oprezno odprta vrata ugleda Stezo-
sledec serežana. Iztežka se je držal ob hiši
pokonci. Prime ga in hitro potegne v hišo,
zapahnivši vrata za seboj. Pri luči, ki jo
hitro prinese Mabel, spozna, da je stari

vojak težko ranjen. Položita ga na posteljo od slame, mu porosita usta z vodo in ga poizkušata naravnati v dobro ležo. Mabel je bila krepkejše duše, nego bi si bil kdo mislil. Sklonila se je črez ranjenca in ga poljubila na usta, dočim je Stezosledec preiskaval rano. Krogla je bila zadela serežana v spodnji život.

„Z mano ne bo nič“, reče serežan s slabotnim glasom. „Ali Boga zahvaljam, da si ušla vsaj ti, Mabel. Major je govoril prav.“

„Izdani smo bili“, odgovori Slezosledec, „pa ne tako, kakor mislite, zakaj zvestejšega srca ni na svetu, nego je Jasper Western.“

„Bog vam poplaščaj te besede!“ vzklikne Mabel. „Vrl mož ne sme nikoli zapustiti vrlega tovariša.“

„Povejte vendar, kako se je zgodilo vse to?“ zastoče Dunham.

„Malo vam imam povedati. Ko mi je Mohikanec prinesel novico o napadu, sem se priplazil semkaj in dospel v strelnico, ki mi jo je odprla Mabel. Chingachgook vas je moral izgrešiti zunaj, ker si je prav tako malo kakor jaz utegnil misliti, da se vrnete ponoči.“

Zopet se začuje tiho trkanje na vrata in glas Capov. Mabel ga takoj spusti v hišo. Osorni mornar je bil ganjen do solz,

ko je videl, kako je s svakom. Posrečilo pa se mu je bilo priti semkaj, ko so Indijanci pospali od preobilo zaužitega žganja.

„Kaj mislite ukreniti sedaj?“ vpraša Stezosledca.

„Branili se bomo do zadnjega diha! Ali, Cap, povejte, kako ste prišli Mingom v pest?“

„No, ko so tako nenadoma napadli otok, sva bila z Muirom slučajno na nasprotni strani in sva se skrila v jami, potem pa naju je lakota prignala na plano, in ujeli so naju.“

Cap in Stezosledec se odpravita v gorenje nadstropje. Lovec opozori tovariša na pet sodov z vodo, češ, če bi divjaki še enkrat poizkusili zažgati poslopje, bi se dal z vodo pogasiti ogenj. Stezosledec stopi k strelni lini, da bi se prepričal, kaj namerjajo Indijanci; zdajci začuje Muirov glas pred hišo.

„Mojster Stezosledec, prijatelj vas vabi na razgovor. Izročimo strelnico in otmimo si tako skalpe.“

„Dokler je kaj vode in živil, se ne umaknem nikamor“, odgovori lovec odločno.

„Ali pomislite, kako brezuspešno je vaše početje! Saj sva kar sama, zakaj to pač veste, da je mojster Cap ubit.“

„Rad bi vedel, kdo ga je,“ se zasmije stari mornar. „Čisto dobro se mi godi, in ne vdamo se.“

„Mislil sem res, da so vas ubili, in vseč mi je, da vas niso,“ reče Muir nadalje. „Saj vendar nečete netjakinje izpostavljati ognjeni preizkušnji? Bilo bi naravnost blazno, ko bi ubogo deklico žrtvovali plamenom.“

„Povejte tistim, ki so vas poslali, da bode moja puška podrla vsakogar, kdor bi se upal položiti dračja na hišo,“ odgovori Stezosledec.

Muir odide, in Stezosledec naroči Capu, naj gre na streho, da bi bila pripravljena na prvi napad. Komaj pa Cap dospe na streho, že vidi, da tiči v njej kakih deset gorečih pušic. Divjaki spodaj zaženo ljut krik in krogle udarjajo od vseh strani v lesena debla.

Stezosledec se odpravi navzdol, da bi pogledal po ranjencu in pomiril Mabel. Prvi je bil zelo zmučen, ali še enkrat mu je ob vojnem hrupu vzplamtel stari duh. Toda Mabel je spoznala, da se mu blede.

„Lahka kompanija naprej!“ je vzkliknil ... „grenadirji, ogenj! ... Zakaj zaostaja topništvo?“

Zdajci počí težek top in strelnica se strese od bombe, padše v notranji prostor.

Mabel prestrašena odskoči, ali po sreči ni napravila bomba nič škode.

„To je pravo Mingovsko delo!“ vzklikne Stezosledec. „Potepuhi so vzeli topove, ki smo jih bili zaplenili pri Francozih, ali ker nimajo več streliva, se ni bati daljnih strellov.“

Cap se je v tem kaj spretno sukaj pod streho. Kakor mlad mož je skakal po stopnicah in nosil vode, s katero je na desni in levi gasil goreče pušice. Nič manj hladnokrven ni bil Stezosledec. Čakal je, dokler ni zaslišal pri tleh stopinjè mokasinove in šustjenja trhlih vej. Tedaj pa pozove Capa in mu zapove, naj bode pripravljen z vodo ob odprtini neposredno nad nevarnim prostorom. Ni hotel samo ugasiti ognja, nego tudi nažgati sovražnike tako, da bi bil za vso noč mir. Čakal je torej trenutka, ko so bili divjaki dobro vidni ob zažganem dračju, potem pa je ustrelil dvakrat zaporedoma, in zdajci sta obležala dva divjaka na tleh.

„Zdaj pa le ugasite ogenj, mojster Cap“, reče mirno, ko se Indijanci razkrope na vse strani, „zdaj bode mir.“

Ni se motil. Lahko sta vso noč spala zdaj ta zdaj drugi, dočim je vselej eden izmed njiju z Mabeljo bdel pri ranjencu.

Peto poglavje.

Ko se je razdanilo, sta šla oba zopet na streho, da bi videla, kaj in kako je na otoku. Povsod je vladal velik mir, kakor bi bilo vse izmirlo. Zdajci zakliče Cap, ki je po navadi starih mornarjev vselej najprej pogledal na vodo: „Ladja ho!“

Stezosledec pogleda za njim in zapazi belo jadro skozi grmovje.

„To je Jasperjeva ladja!“ reče Cap.

„Če je to res, lahko ubranimo strelnico proti vsemu mingovskemu narodu!“

Ladja se je polagoma bližala vedno v istem tiru, dasi ni bilo nikogar videti ob krmilu. Cap je ves začuden gledal ta prizor. Ko pa se brod približa še bolj, spozna, da je veslal skrit mož in da so bili mornarji skriti za deskami, ki bi jih branile sovražnih krogel. Iz tega je pa zopet sklepal, da utegne biti na ladji le malo ljudi.

Stezosledec v skrbeh zmaje z glavo, zaslišavši to mnenje tovariševo. „Bojim se, da Chingachgook ni došel v Oswego in da

nam odtod ni pričakovati podpore. Boj bomo torej morali izvojevati sami. Že zaradi Mabeli se moramo boriti.“

„Vsekakor. Zdaj pa že začenjam imeti tega Jasperja Sladko vodo za pošteno dušo. In le pogledjte, kako oprezno se vozi daleč od brega, da bi se najprej poučil o razmerju na otoku.“

„Če se ne motim, leži Chingachgookov čolnič na krovu“, reče Stezosledec. „Sedaj lahko vidite, koliko je vreden dober prijatelj. Izvestno je srečal ladjo na poti. Bog daj, da bi bil Jasper še na njej!“

Ladja se je v tem približala že toliko, da Cap ni odgovoril. Izmed divjakov, ki so bili še na otoku, kakor se je dalo sklepati iz njih čolnov, se ni nobeden prikazal iz skrivališča. Vsekakor jih je presenetil prihod „Letečega oblaka“, in groza jih je obhajala, ko so videli, da se bliža brod, ki ga navidezno ni vodila človeška roka.

Ko je bila ladja ravno nasproti strelnici, se Cap ni mogel več premagovati. Trikrat jej je zakričal „Hura!“ in Jasper, ki se je pokazal izza lesenega oboja, se je odzval prav tako.

„Vzemite grmovje na muho, dečko!“ zakliče Stezosledec, „in prepodili boste ca-

pine kakor jerebice!“ Ladja se je sedaj že toliko približala otoku, da je bilo videti, kakor bi hotela prisloniti. Divjaki so že prežali nanjo iz skrivališč kakor tigri. Jasper zapelje brod v eno črto z velikim zalivom in zdajci razkrije top, ki bruhne karteče na vse strani. Jata prepelic se ne bi vzdignila hitreje, nego so se Irokezi ob tej grozni svinčeni toči.

„Sedaj je izpregovoril Chingachgoock!“ zavrisne Stezosledec, ko se zgrudi divjak, planivši k čolničem. Sam pa se odzove prijatelju s tem, da podere drugega Irokeza, ki se je iz istega namena upal iz grma.

Za hip prestane boj, ker so bili sovražniki preveč prestrašeni, da bi se bili spustili na nov naskok. Zdajci pa se prikaže Junjska rosa z belo zastavo, poleg nje francoski častnik in Muir. Jasper se v tem vsidra in dá zopet nabiti top, tako da so se obleganci in njih prijatelji na ladji lahko dali videti.

„Zmagali ste!“ reče Muir Stezosledcu, ko stopi iz hiše, „in kapitan Sanglier prihaja sklepat mir. Upa, da hrabremu sovražniku ne boste odrekli častnega odhoda. Ponuja se oditi z otoka, zameniti jetnike in vrniti skalpe.“

„Jaz sam ne morem ukrepati o tem“, odgovori Stezosledec; „kaj pravite vi, Jasper? Ali naj izpustimo potepuhe, ali pa naj jih označimo tako kakor ovce po naselbinah, da jih bo pozneje moči zopet spoznati?“

„To je zavisno od tega, kako se je zgodilo z Mabeljo. Če so se jej doteknili le lasu na glavi, naj se pokori ves irokeški rod.“

„Tukaj sem,“ zakliče deklica s strehe, „in vas prosim, nehajte prelivati kri. Naj odidejo Francozi in Indijanci, da bo moj oče v miru zatisnil oči.“

Stari mornar je hotel ugovarjati, ali Stezosledec je bil iste misli kakor Mabel. „Za kraljevo službo je poteklo dovolj krvi. Dajte torej, poročnik Muir, da zvemo, kaj bi nam radi povedali za svoje prijatelje, Indijance in Francoze.“

Muir naredi nejevoljen obraz ali Stezosledec ga kratko zavrne. Po posvetu z Jasperjem in Capom mu naroči, naj postavi divjake brez orožja pred topove na ladjo in naj naznani pogoje, s katerimi smejo oditi z otoka. Vsi bi morali oddati orožje, celo nože in sekire, in izpustiti štiri jetnike, ki so jih imeli s seboj. Ti jetniki so bili neranjeni in ker so imeli pri sebi puške, jim je naročil Stezosledec naj zasedejo strelnico.

Indijanci nato oddado orožje in smejo na čolne. Ostali so samo francoski častnik, Pušična ost in Junijska rosa, prvi zato, ker je moral z Muirom podpisati pogodbo, Indijanec pa, ker se ni hotel pridružiti Irokezom.

Ko je bilo vse urejeno, so šli prijatelji skupaj obedovat. Pri obedu je Muir dejal Stezosledcu, da mora on, Muir, kot kraljevski častnik, odslej prevzeti poveljništvo. Stezosledec je sicer nekaj ugovarjal, ali naposled se je vdal.

Ves čas se je kapitan Sanglier bavil samo s svojim zajtrkom. Zaraditega, ker je bil kakor od železa in ker ni imel kar nič mečjih čustev, so mu bili vzdeli ime „Kremenito srce.“ Ko je Stezosledec prisedel k drugim, ga je pogledal tako, kakor bi hotel reči, da se že poznata iz raznih popisov.

„Mislim, da mi je bila že čast videti gospoda Stezosledca“, je dejal.

„Pa ne na mingovski strani, mojster Kremenito srce.“

„Prav res, zato tudi vem, da je krogla iz vaših rok gotova smrt. Mingi se vas boje.“

„To je prav tako res kakor to, da so najboljši Mingi največji lopovi. Čudim se, da se držite tako slabe družbe.“

„Res je, preprijazni ste“, odgovori Francoz, misleč, da mu je Stezosledec povedal kaj vljudnega. „Ali kaj je storil ta mladi mož?“

Stezosledec se ozre in zapazi, da sta dva vojaka popadla Jasperja ter mu na Muirovo povelje zvezala roke.

„Kaj je to?“ vzklikne nejevoljen, plane pokonci in sune vojaka od sebe. „Kdo se upa vpričo mene tako ravnati z Jasperjem?“

„Jaz“, odgovori Muir. „Mislim, da se ne boste upirali zakonitosti mojega povelja.“

„Upiral bi se celo kralju, če bi velel tako ravnati z možem, ki je ravnokar otel naše skalpe! Če ne veste bolje uporabljati svojega poveljništva, se mu bodem uprl.“

„To je toliko kolikor upor“, odgovori Muir in odstopi za korak. „Menda ste pozabili, da imamo dokaze o njegovem izdajstvu in da ga je sam major označil za sumnivega.“

„Pravim vam, da se niti vi niti vaši vojaki ne bodo doteknili Jasperja, dokler še gibljem z mezincem!“

„Prav!“ reče Sanglier.

„Bodite pametni, Stezosledec“, povzame poročnik. „Poglejte to-le tkanino, ki jo je našla Mabel na veji prav pred napadom. Izrezana je z zastave in priča dovolj jasno zoper Jasperja.“

„Na mojo vero! To je pa že preveč!“ zagodrnja Francoz.

„Ne obrekujte moža, o čigar poštenosti sem bolje prepričan nego o vaši! Roke z njega, pravim, sicer boste videli, kdo sem.“

„Kaj bi se razvneli! Znajte, kapitan Sanglier in Tuskarorec sta mi povedala, da je Western izdajalec.“

„O, lopov“, zamrmra Francoz.

„Kapitan Sanglier, vi ste hraber vojak in najsi ste Francoz, toliko časti imate vendar v sebi, da povesti, ali sem vam res izdal naše ljudi,“ reče Jasper.

„Ne — ta-le je izdajalec —“ odgovori kapitan in pokaže na Muira.

„Preveč laži!“ vzklikne zdajci Pušična ost in sune poročnika v prsi. „Kje so moji vojščaki? Kje obljubljeni skalpi?“

Tuskarorčev sunek je razvnel Muira, in iztegnil je roko po puški. Ali Indijanec je bil hitrejši od njega. Divje se ozre, seže za pas, kjer je imel skrit nož, in ga bliskoma zasadi častniku v srce.

Sanglier, pred čigar noge se je zgrudil Muir, ga zaničljivo sune z nogo in reče: „Šala je končana, eden lopov je manj na svetu.“

Umor se je zvršil tako naglo, da ga ni mogel nihče zaprečiti. Ko Pušična ost,

jaro vzkriknivši, plane v grmovje, skoči samo Chingachgook za njim.

„Sedaj govorite, kapitan“, se obrne Jasper k Francozu, „povejte vpričo teh vojakov: Ali sem vam kaj izdal?“

„Ne, ta-le je naš ogleduh, naše zlato ima še v žepu.“

Rekši se skloni k mrliču, potegne mošnjo iz njegovega žepa in zaničljivo razsuje denar po tleh. Nato se zopet obrne k zajtrku. Jedel je tako hladnokrvno, da bi ga bil vsak Indijanec zavidal za tolik mir.

Dočim so vojaki odnašali mrtvega Muira, je stopil Chingachgook iz gošče in mirno sedel k ognju. Na rami mu je visel nov skalp, in vsakdo je vedel, da je Tuskarorčev, ne da bi ga bil vprašal.

Kar se tiče izdajstva Muirovega, je povedal Francoz, da se mu je bil častnik ponudil in da sta se sešla po posredovanju Pušične osti. Brezimno pismo na majorja je bil spisal Muir, prinesel ga je pa Tuskarorec. Izbral si je Jasperja za žrtev zato, ker se je bal, da bi mu ne bil na poti, če bi snubil Mabel.

„To je vse“, sklene kapitan. „Ogleduha vzamemo, kakor jemljemo zdravila. Ampak zaničujemo ga. Sezite mi v roko; pošten mož ste, gospod Stezosledec.“

„Rad vam jo dajem, kapitan, ker ste pošten sovražnik. In tudi ti mi podaj roko, Jasper, in bodi prepričan, da te nisem nikoli imel za nepoštenega.“

Stezosledec se odpravi s Capom in Chingachgookom k serežanu. Proti večeru je ranjenec umrl. Zavedal se je do poslednjega trenutka. Preden je izdihnil, je prijel Jasperja, ki so ga morali poklicati k njemu, za roko in jo je položil v roko svoje hčere. „Vzemi jo, sin moj! Povedala mi je, da si si pridobil njeno srce. Bog vaju blagoslovi!“

Trenutek pozneje je preminil. Stari mornar mu je zatisnil oči.

Veter je bil tako silen, da se Jasperjeva ladja nikakor ni mogla odpeljati precej. Prav zaradi tega je tudi francoski kapitan odpoval šele tretji dan. Od Stezosledca se je poslovil kakor kdo, ki ve, da je bil v družbi izvrstnega človeka.

Pokopavši mrliča, se je Jasper pripravljajl za odhod. Mabel in Junijska rosa sta se ločili jako težko. Nič manj težko ni bilo slovo od Stezosledca, ki se je odločil s Chingachgookom ostati na otoku, da ne bi ostavil brezupne žene indijanske. Kakor nezavestna je ležala na grobu svojega moža.

Ko je ladja izginila, stopi Stezosledec k njej. „Junijska rosa“, jej reče slovesno, „sama nisi v svoji bolesti. Ozri se v oko svojega prijatelja.“

„Jutranja rosa nima več prijatelja. Nikogar ni, da bi skrbel zanjo, zakaj Tuskarorci jo bodo zapodili iz svojih wigwamov.“

„Ne, Junijska rosa, sama nisi. Kadar pride čas, ti povem kaj več.“

Dolg mesec je vrli mož skrbel zanjo. Ko pa je drevje izgubljalo listje in so pihali mrzli vetrovi, je dejal, da je čas oditi. V dveh čolnih so odveslali proti Oswegu ter pristali tam, kjer je bila vsidrana Jasperjeva ladja. Ondu je Jasper vzprejel Indijanko, ker naj bi ostala pri Mabeli, kakor sta se bila dogovorila s Stezosledcem. Nato se je lovec ločil od mladega prijatelja in odšel z Mohikancem v gozde.

Jasper se je skoro potem poročil z Mabeljo. Še leto dni sta ostala ob Ontarijskem jezeru, potem pa ju je stric Cap pregovoril, da sta se ž njim vred preselila v New-York, kjer je Jasper ustanovil lepo trgovino.

Marsikdaj pozneje je prejemala Mabel dragoceno kožuhovino v dar. Srce jej je povedalo, kdo jo pošilja, dasi ni bilo nikdar

pristavljeno ime. Ali Stezosledca samega ni videla nikoli več.

Junijska rosa ni dolgo živila po smrti soprogovi, umrla je bila ob Ontarijskem jezeru. Njeno poslednjo prošnjo, da bi počivala poleg Pušične osti na otoku, je bil Jasper zvesto izpolnil in prepeljal njeno truplo na počivališče njenega moža.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000113270